

Andrzej Sapkowski

Zaklínač

II.

Meč osudu

LEONARDO

LEONARDO
PETŘVALD

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

II.

MEČ
OSUDU

LEONARDO
PETŘVALD
2011

Andrzej Sapkowski

MIECZ PRZEZNACZENIA

Copyright © 1992 by Andrzej Sapkowski

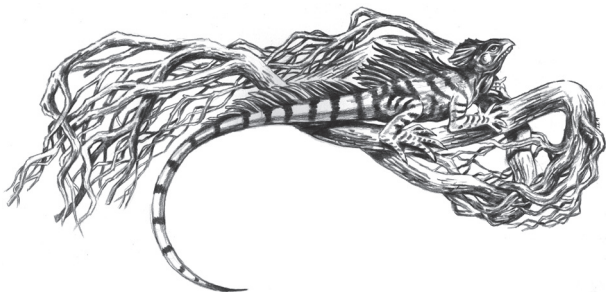
Translation © 2000 by Stanislav Komárek a Jiří Pilch

Cover Art © 2011 by Michal Ivan

Illustrations © 2000 by Jana Komárková

For Czech Edition © 2011 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-7477-032-6 (PDF)

HRANICE MOŽNOSTÍ

I.

„Už odtamtud nevyleze, jasná věc,“ prohlásil podobaný povaleč a sám sobě přesvědčeně přikyvoval. „Je to už dýl než hodinu, co slezl dolů. Je po něm.“

Obyvatelé městečka shromáždění ve zříceninách zaraženě mlčeli, upírajíce oči do černého otvoru v rumišti – vchodu do podzemí. Tloušťík ve žluté kamizole přešlápl z nohy na nohu, odkašlal si a smekl pomačkaný biret.

„Počkejme ještě,“ navrhl a setřel si pot s obočí.

„Na co?“ vyštěkl podobanec. „V těch chodbách dole číhá bazilišek. Už jsi zapomněl na ty, co šli na něj, rychtáři? Ani jeden se nevrátil. To ti nestačí? Na co máme ještě čekat?“

„Dohodli jsme se přece,“ zamumlal tloušťík nejistě. „Nemůžeme...“

„Dohodl ses se živým, rychtáři,“ přerušil jej podobancův kumpán, pořez v kožené řeznické zástěře. „Ale tedko je už bradou nahoru, to je bez debat. Od začátku jsem věděl, že tam zarve, tak jako ti před ním. Vlezl tam jako úplnej

trouba: bez zrcadla, akorát s mečem. A bez zrcadla si s baziliškem nikdo neporadí, to ví každý malý dítě.“

„Aspoň jsi ušetřil grošíky, rychtáři,“ přisadil si poďobaný. „Odměnu za baziliškovu hlavu není zatím komu vyplatit. Můžeš se klidně vrátit domů. O čarodějníkova koně s nákladem se postaráme my; co kdyby ho chtěl někdo ukrást?“

„Se ví,“ přisvědčil řezník. „Kobyla je silná a vaky pěkně nacpaný. Kouknem se, co v nich může být, ne?“

„To nejde... Copak jste...“

„Kušuj, rychtáři, a radši zalez. Abys neschytil!“ okřikl ho poďobanec.

„Pěkná kobyla,“ oceňoval koně řezník.

„Ale ty ji necháš na pokoji, chasníku.“

Řezník se pomalu otočil k člověku, který za zády shromážděných čumilů vystoupil z průlomu v pobožené zdi.

Cizinec měl husté, kučeravé, kaštanové vlasy, přes vatovanou prošivanici měl navlečenu hnědou tuniku a na nohou vysoké škorňe. A žádnou zbraň.

„Běž od toho koně,“ pokračoval s jedovatým úsměvem. „Cizí kuň a cizí vaky. Po cizím majetku šilháš svýma prasečima očima, natahuješ po něm svoje špinavé pazoury. To je ale hanba.“

Poďobaný zvolna vsunul ruku do záhadří blůzy a tázavě pohlédl na řezníka. Ten téměř nezatelně přikývl a pohlédl směrem k hloučku lidí. Vystoupili z něj dva nakrátko ostříhaní hromotluci. V rukou drželi palice, jakými se poráží dobytek.

„Co seš zač?“ zeptal se poďobaný s rukou zastrčenou pod blůzou, „že nám tady kážeš o dobrých manýrách?“

„Po tom ti nic není, chasníku.“

„Nenosíš zbraň.“

„Pravda,“ zasmál se neznámý ještě sžíravěji. „Nenosím.“

„To je teda smůla,“ vytáhl poďobanec ruku ven – a v ní dlouhý nůž. „Smůla pro tebe, cizinče, že ji nenosíš.“

Také řezník vytáhl nůž – pořádný zabiják – a jeho pacholci postoupili kupředu a napřáhli palice.

„Nemám to zapotřebí,“ dodal bezstarostně cizinec, aniž by se pohnul z místa. „Moje zbraně chodí za mnou.“

Z ruin vyšly pružným, sebevědomým krokem dvě mladé ženy. Lidé jim kvapem ustupovali z cesty. Obě dívky se usmívaly, blýskající přitom zuby a mhouříce oči, od nichž se až k uším táhly široké modré pásy rituálního tetování. Pardálí kůže okolo beder jim jen zpola zakrývaly silná stehna, na nahých pažích nad vysokými, drátěnými rukavicemi hrály svaly a nad jejich rameny rovněž chráněnými železným pletivem bylo vidět jílce šavlí.

Pod pořobancem se podlomila kolena, nůž mu pomalu, pomaličku vyklouzl z prstů a spadl na zem.

Z díry v sutí se ozval rachot kamení, škrábání, potom se ze tmy vynořily ruce a zachytily se za hranu stěny. Za nimi se objevila hlava s bílými, nyní cihlovým prachem zčernalými vlasy, bledá tvář a rukojeť meče, trčící nad pravým ramenem vylézajícího muže. V hloučku to zašumělo.

Se shrbenými zády vyvlekl bělovlasý z jámy příšerného tvora – zrůdné monstrum oplepené krví nasáklým prachem. Zvedl mršinu za dlouhý ještěří ocas a beze slova ji hodil pod nohy tlustého rychtáře. Ten uskočil, klopýtl přitom o zřícené zdivo a upadl, nepřestávaje však třestit oči na zakřivený, dravčí zoban, blanitá křídla a srpovité drápy na šupinatých prackách, na hrdelní lalok, dříve zřejmě karmínový, nyní špinavě růžový, na mázdrou potažené zapadlé oči.

„Bazilišek“, řekl bělovlasý a oprášil si kalhoty. „Přesně podle dohody. Prosil bych svých dvě stě lintarů. A poctivých – neořezaných. Nenechám se napálit.“

Rychtář chvějícími se prsty vytáhl měšec. Bělovlasý se rozhlédl, na okamžik se jeho pohled zastavil na pořobanci a na noži u jeho nohou. Podíval se na muže v hnědé tunice, na dívky v pardálích kůžích.

„Jako obvykle,“ poznamenal, když přebíral váček z rychtářovy roztřesené ruky. „Za mizerný groš pro vás nasazuji život a vy se mezitím staráte, jak mě okrást. Nikdy se nezměníte, aby vás svrab sežral.“

„Nic se nestalo,“ zablekotal řezník couvaje. Jeho dva pohůnci se již dříve ukryli mezi okolostojícími. „Tvým věcem se nic nestalo, pane.“

„To mě těší,“ usmál se bělovlasý. Lidé, kteří spatřili jeho úsměv, šířící se v bledém obličejí jako rozchlipující se rána, se začali chvatně rozcházet. „Proto se ani tobě tentokrát nic nestane. Odejdi v pokoji. Ale odejdi rychle!“

Poďobanec se rovněž pokoušel vycouvat. Jizvy po neštovicích se ohavně vyrazily na jeho zsinalé tváři.

„Ty počkej,“ zadržel ho muž v hnědé tunice. „Na něco jsi zapomněl.“

„Na co... pane?“

„Vytáhlš na mne nůž.“

Vyšší z dívek, široce rozkročená, se zhoupla v bocích. Téměř nepostřehnutelným pohybem tasená šavle zasvištěla vzduchem. Poďobancova hlava odletěla z krku vysokým obloukem a zapadla do zejícího otvoru. Trup se svalil na rozbité cihly těžce a neohrabaně jako podtátý kmen. Čumilové zakvíleli. Druhá dívka s dlaní na jílci se pohotově obrátila, aby svojí družce kryla záda. Zbytečně. Obyvatelé městečka, klopýtající a padající v rozvalinách, prchali k domovu. V jejich čele uháněl při své tloušťce úctyhodnými skoky rychtář, předběhl dokonce i vyděšeného řezníka.

„Pěkná rána,“ řekl uznale bělovlasý. Dlaní v černé rukavici si clonil oči před sluncem. „Pěkná rána zerrickánské šavle. Skláním hlavu před šermířským uměním a půvabem svobodných válečnic. Jsem Geralt z Rivie.“

„A já,“ ukázal si neznámý na hrud', na vybledlý erb, představující tři černé ptáky, sedící v řadě za sebou na zlatém poli, „jsem Borch, řečený Tři kavky. Tohle jsou moje děvčata, Tea a Vea. Říkám jim tak, poněvadž na jejich pravých

jménech bych si zlomil jazyk. Jak jsi hned poznal, jsou to Zerrikánky.“

„Zdá se, že díky nim jsem nepřišel o koně a výstroj. Děkuji vám, bojovnice. Děkuji též tobě, pane Borchu.“

„Tři kavky. Toho pána si odpusť. Zdržuje tě ještě něco v tomhle hnízdě, Geralte z Rivie?“

„Právě naopak.“

„Výborně. Mám návrh: nedaleko odtud, na rozcestí k říčnímu přístavu, je zájezdní hostinec. Jmenuje se ‚U zadumaného draka‘. Tamní kuchyni se žádná jiná v okolí nevyrovná. Mám tam zrovna namířeno na večeri a na nocleh. Potěšilo by mne, kdybys přijal moje pozvání.“

„Borchu,“ otočil se bělovlasý od svého koně a pohlédl cizinci do očí. „Chtěl bych, aby mezi námi bylo jasno. Uvědomuješ si, doufám, že jsem zaklínač.“

„To mi došlo. Ale řekls to tónem, jako bys mě varoval, že jsi malomocný.“

„Jsou tací,“ řekl Geralt pomalu, „kteří by dali přednost celému zástupu malomocných před společností jediného zaklínače.“

„Jsou i tací,“ zachechtal se Tři kavky, „kteří dávají přednost ovcím před holkami. Můžeme je tedy politovat – jedny i ty druhé. Opakuji svoje pozvání.“

Geralt si stáhl rukavici a stiskl nabízenou dlaň.

„Přijímám. Těší mne, že tě poznávám.“

„Nuže na cestu. Pořádně mi vytrávil.“

II.

Krčmář přejel utěrkou nahrubo ohoblovanou stolní desku, uklonil se a úslužně se usmál. Chyběly mu dva přední zuby.

„Tááák...“ zvedl Tři kavky oči k začouzenému, pavučinami ověšenému stropu. „Nejdříve... Nejdříve pivo. Abys nemusel pořád běhat, rovnou celý soudek. A k pivu... Co nám, přáteli, můžeš nabídnout k pivu?“

„Sýr?“ navrhl hostinský.

„Ee,“ zašklebil se Borch. „Sýr si dáme jako zákusek. K pivu by to chtělo něco ostrého, kyselého.“

„K službám,“ roztáhl se krčmářův úsměv do šířky. Přední řezáky nebyly jediné zuby, které mu scházely. „Úhoře s česnekem v oleji a v octě, zelenou papriku v kyselém nálevu...“

„V pořádku. Dones obojí. A pak polévku. Kdysi jsem tu jedl takovou – plavaly v ní roztodivné rybky, šneci a všelijaké jiné dobroty...“

„Vorařskou polévku.“

„To byla ona. A po ní jehněčí pečení na cibulce. A potom hromadu raků. Přidej k nim kopru, co se do hrnce vejde. A potom ten ovčí sýr. A salát. A potom se uvidí.“

„Přichystám. Pro všechny? To znamená čtyřikrát?“

Vyšší Zerrikánka zavrtěla hlavou a klouby prstů se významně poklepala v pase.

„Zapomněl jsem,“ zamrkal Tři kavky spiklenecky na Geralta. „Děvčata si udržují postavy. Hospodský, to jehněčí jen pro nás dva. Pivo dones hned, i ty úhoře. S ostatním chvílku počkej, ať nám jídlo nevystydne. Nepřišli jsme si sem nacpat břicha, nýbrž porozprávět, v příjemné společnosti strávit čas.“

„Chápu,“ uklonil se krčmář.

„Chápavost, to je důležitá vlastnost ve tvém oboru. Nastav dlaň, příteli.“

Zacinkaly zlaté mince. Krčmářova papula se roztáhla snad až k hranicím možností.

„To není záloha,“ upozornil jej Tři kavky. „To je spropitné. A teď pospěš do kuchyně, dobrý muži.“

V alkovně bylo teplo. Geralt si rozepnul opasek, stáhl si kazajku a vyhrnul rukávy u košile.

„Vidím,“ poznamenal, „že nouzí netrpíš. Žiješ z výsad stavu rytířského?“

„Částečně,“ usmál se Tři kavky, ale dále to nerozváděl.

Rychle se vypořádali s úhoří a čtvrtinou soudku. Piva si

Zerrickánky neodpíraly a obě se očividně rozveselily. Něco si šeptaly. Ve a vyšší, vybuchla hrdelním smíchem.

„Děvčata hovoří Obecnou?“ otázal se Geralt sledující je koutkem oka.

„Špatně. A příliš toho nenamluví. To jim slouží ke cti, ne? Jak ti chutná polévka, Geralte?“

„Mhm.“

„Napijme se.“

„Mhm.“

„Geralte,“ odložil Tři kavky lžíci a distinkovaně říhl. „Vraťme se k našemu předchozímu rozhovoru. Vyrozuměl jsem z něj, že ty, zaklínač, vandruješ po světě, a když po cestě narazíš na nějakou nestvůru, zabiješ ji. Za to bereš peníze. Souhlasí?“

„Více méně.“

„Stává se ti, že si tě někam přímo pozvou? Že na tom mají, řekněme, zvláštní zájem? Potom ty přijedeš a vykonáš svou práci, že ano?“

„Záleží na tom kdo mě pozve a z jakého důvodu.“

„A za kolik?“

„To taky,“ pokrčil rameny zaklínač. „I když je živobytí čím dál dražší, přece se kvůli tomu nepůjdu oběsit, jak říkávala jedna moje známá čarodějnice.“

„To je svérázný přístup. A hlavně praktický, řekl bych. Nicméně na počátku je přece jen nějaká idea, Geralte. Odvěká válka sil Pořádku se silami Chaosu, jak říkával jeden můj známý čaroděj. Představuji si tě v roli vykonavatele oné myšlenky bránícího lidi před Zlem – všude a všude, bez výjimky. Stojíš na přesně vymezené straně palisády.“

„Síly Pořádku. Síly Chaosu. Nabubřelá slova, Borchu. Za každou cenu mne chceš postavit na jednu stranu v boji, který začal dávno před naším narozením a bude pokračovat, až už tu dávno nebudeme. Na které straně stojí kovář, který ková koně? A náš hostinský, který sem právě nese pěkný

kus jehněčího? Kde, podle tebe, leží hranice mezi Pořádkem a Chaosem?“

„To je přece jasné,“ podíval se mu Tři kavky zpříma do očí. „Všechno, co ztělesňuje Chaos, je útočící stranou, ohrožením. Pořádek je ohrožen a musí být chráněn. Potřebuje obránce. Á, napijme se a pusťme se do pečínky.“

„Správně.“

Děvčata vynechala jeden chod: hlídala si přece postavy, avšak přestávku v jídle vyplnila rychlým pitím. Vea se naklonila ke své přítelkyni a něco jí šeptala, konec jejího copu sklouzl po stolní desce. Tea, mhouříc potetovaná víčka, se nahlas rozesmála.

„Nuže,“ řekl Borch, ohryzávaje kost. „Jestli nemáš nic proti tomu, můžeme pokračovat v naší rozmluvě. Pokud jsem ti dobře rozuměl, nemáš zájem být zařazen k žádné ze zmíněných bojujících stran. Děláš jen svou práci.“

„Tak jest.“

„Níc méně před konfliktem Řádu a Chaosu ani ty neunikneš. Přestože jsi použil takové přirovnání, tebe nelze srovnávat s nějakým kovářem. Sledovali jsme tvou práci. Zalezeš do sklepení ve zbořeníšti a vytáhneš odtamtud zapáchnutého baziliška. Je jistý rozdíl, milý příteli, mezi přibíjením podkov a zabíjením bazilišků. Takže jestli odměna bude stát za to, poženeš se třeba na kraj světa rozsekát netvora, kterého ti ukážou. Dejme tomu bude ohavný drak pustošit...“

„Špatný příklad,“ skočil mu do řeči Geralt. „Právě tady stojím mimo ten tvůj konflikt. Protože draky, které bezpochyby zařadíš mezi stvoření Chaosu, já nezabíjím.“

„Jakpak to?“ Tři kavky si pečlivě olizoval mastné prsty. „To je mi ale překvapení. Vždyť právě drak je ze všech potvor nejodpornější, nejukrutnější a nejnebezpečnější. Ohavný plaz. Útočí na lidi, chrlí oheň a požírá ty... no, nevinné panny, že ano. Co já se už o dracích naposlouchal hrůzostrašných historií. To přece není možné, abys ty, zkušený zaklínač, neměl na svém kontě alespoň několik takových bestíí.“

„Nelovím draky,“ řekl Geralt suše. „Vidlohony ano. Klouzáky. Taky létavce. Ale pravé draky nikdy – zelené, červené ani černé. Přijmi to laskavě na vědomí.“

„Překvapils mě,“ podivil se Tři kavky. „Dobrá, беру to na vědomí. Necháme toho, vidím něco červeného. To, co se k nám blíží, nejsou draci, nýbrž raci. Honem se ještě napijme!“

Drtili zuby červené skořápky a polykali bílé maso. Slaná voda jim stékala po rukou a nepříjemně štípala. Borch naléval pivo, dokud ze soudku nezmizela poslední kapka. Zerrikánky byly zřejmě ve výborné náladě, se zlověstnými úsměvy se rozhlížely po krčmě – zaklínač si byl jist, že hledají záminku k nějaké výtržnosti. Nepřehlédl to ani Borch, poněvadž jim žertem pohrozil za ocas držným rakem. Dívky se rozchichotaly; Tea našpulila rty jako při polibku a mrkla očkem – při její potetované tváři to působilo vskutku příšerně.

„Jsou jako divoké kočky,“ obrátil se Tři kavky na Geralta. „Abych byl kvůli nim neustále na pozoru. Ani se nenaděješ a ric pic – na zemi jsou něčí střeva. Ale stojí za všechny peníze. Kdybys věděl, co všechno dovedou.“

„Vím,“ přikývl Geralt. „Sotva bys získal nějakou lepší eskortu. Zerrikánky jsou amazonky od dětství cvičené k boji.“

„Na to jsem teď nemyslel,“ vyplivl Borch na stůl klepítko. „Chtěl jsem říci, co dovedou v posteli.“

Geralt nenápadně zašilhal po dívkách. Smály se. Vea bleskovým, nepředvídatelným pohybem sáhla do mísy. Upírajíc na zaklínače přimhouřené oči, s praskotem rozkousla skořápku. Na rtech se jí leskla slaná voda.

Tři kavky se hlasitě zasmál.

„Nuže, Geralte,“ řekl, „draky tedy nelovíš. Vzal jsem to na vědomí. Ale smím se zeptat, proč jsi vzpomněl jenom tři barevně odlišné odrůdy draků?“

„No, případně čtyři.“

„Mluvil jsi o třech.“

„Ti draci tě nějak zajímají, Borchu. Z nějakého zvláštního důvodu?“

„Ne, jen ze zvědavosti.“

„Aha. Tak pokud se týká těch barev, vžilo se takové dělení pravých draků – třebaže není moc přesné. Zelení draci, ti nejběžnější, jsou spíše šediví jako obyčejní klouzáci. Červení mají ve skutečnosti barvu rezavou anebo cihlovou. Velcí tmavohnědí draci bývají označováni jako černí. Nejvzácnější budou patrně draci bílí, já sám jsem takového v životě neviděl. Měli by se vyskytovat na dalekém severu – prý.“

„Pozoruhodné. Ale víš, o jakých dracích jsem ještě slyšel?“

„Vím,“ Geralt se napil piva. „O těch, co každý: o zlatých. Tak ti neexistují.“

„Co tě vede k takovému nezvratnému tvrzení? Nikdy jsi je neviděl? Bílé přece taky ne.“

„To je něco jiného. V zámoří, v Ofiru a Zangwebaru, žijí koně s černými a bílými pruhy. Ani ty jsem nikdy neviděl, ale vím, že existovat mohou. Avšak zlatý drak je legendární stvoření. Mýtické. Stejně jako... Dejme tomu fénix. Na fénixy a zlaté draky nevěř.“

Ve se lokty opírala o stůl a se zaujetím naslouchala.

„Jistě musíš vědět, co říkáš. Jsi přece zaklínač,“ zvedl Borch korbel. „Přesto jsem přesvědčen, že každá legenda a každý mýtus mají své kořeny. A ty odněkud vyrůstají.“

„Vyrůstají,“ přisvědčil Geralt. „Nejčastěji ze snů, tužeb a fantazie. Z víry, že neexistuje hranice možností. Anebo náhody.“

„Právě! Náhoda! Kdysi dávno se snad někde vyskytl zlatý drak – ojedinělá, nikdy nezopakovaná mutace.“

„Pokud se něco podobného opravdu stalo, potkal jej osud všech podobných mutantů,“ sklonil Geralt hlavu. „Příliš se lišil, než aby přežil.“

„Ha!“ zvolal Tři kavky. „Teď popíráš přírodní zákony,

Geralt. Můj známý čaroděj hlásal, že v přírodě má každý tvor své pokračování a takovým či onakým způsobem přetrvává. Konec jednoho značí počátek druhého a není žádná hranice možností, přinejmenším příroda ji nezná.“

„Ten tvůj známý musel být veliký optimista. S jednou věcí ovšem nepočítal – s omylem přírody. Anebo těch, kdož si lehkomyšlně pohrávali s jejími zákony. Zlatý drak a jemu podobní mutanti, pokud by se někdy vyskytli, neměli šanci přetrvat. Stála jim v cestě jedna krutá, neúprosná hranice možností.“

„Co je to za hranici?“

„Mutanti,“ napjaly se svaly na Geraltových čelistích. „Mutanti jsou sterilní, Borchu. Jenom v legendách může přetrvat to, co v přírodě přežít nikdy nemůže. Pouze pověsti a báje neznají hranici možností.“

Tři kavky mlčel. Geralt se podíval na dívky, na jejich náhle vážné tváře. Vea se k němu nečekaně naklonila a objala ho kolem krku pevnou, svalnatou paží. Na líci ucítil její ústa – mokrá od piva.

„Mají tě rády,“ řekl udiveně Tři kavky. „Ať do mě na místě hrom bací, mají tě rády.“

„Co je na tom tak mimořádného?“ usmál se smutně zaklínač.

„Nic, ale rozhodně to musíme zapít. Hospodský! Ještě soudek!“

„Neblázni, leda tak džbáněk.“

„Dva... Dva džbány!“ zahulákal Tři kavky. „Teo, musím na chvílku ven.“

Zerrikánka vstala, vzala z lavice šavli a přejela výčep vyzývavým pohledem. Ačkoliv se zde našlo přinejmenším několik párů očí, v nichž, jak si zaklínač všiml, chtivě zablýsklo při pohledu na Borchův napěchovaný měšec, nenašel se nikdo, kdo by se odvážil vydat za jeho majitelem, drobet se potácejícím cestou na dvůr. Tea pokrčila rameny a vyšla za svým zaměstnavatelem.

„Jak se vlastně opravdu jmenuješ?“ otázal se Geralt té, která zůstala u stolu. Ve a blýskla bílými zuby. Košili měla hluboko rozepnutou – k hranici možností. Zaklínač nepochyboval, že i tohle je výzva vůči okolí.

„Alveaenerle.“

„Hezké jméno.“ Geralt čekal, že Zerrikánka našpulí rty a mrkne na něho. Nezmýlil se.

„Veo?“

„Hm?“

„Proč cestujete s Borchem? Vy, volné válečnice? Můžete mi to vysvětlit?“

„Hm.“

„Hm, co?“

„On je...“ Zerrikánka, vraštic čelo, pracně hledala slova. „On je... nej...hezčí.“

Zaklínač zavrtěl hlavou. Nebylo to poprvé, kdy pro něj měřítko, podle nichž ženy posuzovaly mužskou přitažlivost, zůstávala záhadou.

Tři kavky vpadl do výčepu. Ještě si dopínaje kalhoty, šel dát krčmáři další příkazy. Dva kroky za ním šla Tea obhlížející znuděným pohledem místnost. Oči plavců a kupců se důsledně vyhýbaly jejímu zraku. Ve a jedla dalšího raka, vrhající přitom na Geralta výmluvné pohledy.

„Objednal jsem nám ještě po úhoři, tentokrát pečeném,“ oznámil Tři kavky a těžce usedaje, bříknl do lavice sponou rozepnutého opasku. „Při louskání těch raků jsem se unavil a docela mi vyhládlo. A zamluvil jsem nocleh, Geralte. Kam by ses teď na noc vlácel? Pobavíme se. Na zdraví, děvčata!“

„*Vesskheal*,“ odpověděla Ve a, zvedajíc korbel. Tea jen zamžourala a protáhla se jako kočka. Geralta docela udivilo, že se jejímu poprsí nepodařilo protrhnout košili.

„Pobavíme se,“ zvolal Tři kavky, natáhl se přes stůl a pleskl dívku po stehně. „Pobavíme, zaklínači. Hej, hospodský! Poběž sem!“

Krčmář, utíraje si ruce do zástěry, přiběhl ke stolu.

„Najde se u tebe kád? Nějaká veliká a jaksepatří důkladná?“

„Jak veliká, pane?“

„Aby se do ní vešli čtyři lidi.“

„Čtyři...?“ zůstal krčmář stát s otevřenými ústy.

„Čtyři,“ potvrdil Tři kavky, okázale potěžkávaje plný měšec. „Samozřejmě... že se najde,“ olízl se krčmář.

„Skvěle,“ zasmál se Borch. „Nechej ji zanést do mého pokoje a naplnit horkou vodou. Do práce, brachu. Jo, dej tam taky přinést pivo, tři džbány.“

Zerrikánky se rozesmály a mrkly tentokrát obě zároveň.

„Kterou si vybereš?“ zeptal se Tři kavky. „Co? Geralte?“

Geralt se rozpačité poškrábal.

„Vím, že je to těžké,“ řekl Tři kavky s pochopením. „Sám se někdy nedokážu rozhodnout. Dobrá, rozmyslíš si to při koupeli. Hola, děvčata, jdeme nahoru!“

III.

Na mostě byla závora. Cestu křížila dlouhá, silná kláda, položená na důkladných dřevěných kozách. Před ní i za ní stáli halberdýři v pobíjených kožených krznech a kroužkových kápích. Nad jejich hlavami ochable plovávala purpurová korouhev se znakem stříbrného gryfa.

„Co má tohle znamenat?“ podivil se Tři kavky, když přijeli blíže. „Přejezd je zakázán?“

„Glejt máte?“ chtěl vědět nejbližší halberdýr. Ani přitom nevytáhl z úst větvičku, kterou kdo ví proč žvýkal – z hladu, či z nudy.

„Jaký glejt? Copak je mor? Nebo válka? Na čí rozkaz tady blokujete zemskou stezku?“

„Na rozkaz krále Nedamira, pána Caingornu,“ přehodil strážný okousaný klacík z jednoho koutku úst do druhého a ukázal na praporec. „Bez glejtu se do hor jet nedá.“

„Nějaká pitomost,“ usoudil Geralt otráveně. „Tohle přece není území Caingornu, nýbrž holopolská država.“

A Holopole, nikoli Caingorn, vybírají mýto na mostech přes Braa. Co s tím má společného Nedamir?“

„Na to se mě neptejte,“ vyplivl zbrojnoš větvičku na zem. „To není moje věc, mám akorát prohlížet glejty. Jestli vás to zajímá, optejte se našeho desátníka.“

„A kdepak ho najdeme?“

„Támhle za tou boudou, vyhřívá se na sluníčku,“ odvětil strážný. Na Geralta se ani nepodíval, zato bezostyšně očumoval odhalená stehna Zerrikánek.

Za domkem mýtného seděl na kládě zbrojnoš a násadou halberdy čmáral do písku figuru nahé ženy – spíše jen torzo, ovšem ve velmi osobitém pojetí. Vedle něho, lehce brnkaje na struny loutny, zpola seděl, zpola ležel štíhlý chlapík. Do očí měl posunut podivuhodný klobouček švestkové barvy ozdobený stříbrnou přezkou a dlouhým, nervózně se chvějícím volavčím pérem.

Geralt ihned poznal tu výstřední pokrývku hlavy, proslulou od Buiny po Jarugu, známou na dvorech a hradech, v hostincích, krčmách i putykách. V těch obzvláště.

„Marigolde!“

„Geralt zaklínač!“ vykoukly zpod klobouku veselé modré oči. „To je překvapení: ty tady? Nemáš náhodou glejt?“

„Co máte všichni s tím glejtem?“ Zaklínač seskočil ze sedla. „Co se to tady děje, Marigolde? Chtěli jsme se dostat na druhý břeh Braa, já a tento rytíř Borch Tři kavky se svým doprovodem. Ale nejde to, jak se zdá.“

„Nejde,“ potvrdil Marigold. Vstal, smekl klobouk a s okázalou dvorností se poklonil Zerrikánkám. „Dokonce ani mne nechtějí pustit. Mne, Marigolda, nejslavnějšího minstrela a poetu v okruhu tisíce mil nepropustí tuhleten desátník, ač sám je též umělecky založen, jak se můžete na vlastní oči přesvědčit.“

„Nikoho bez glejtu,“ zahučel rozmrzele zbrojnoš a dloubnutím dřevcem do písku završil své „umělecké“ dílo konečným detailem.

„Inu, co naplat,“ řekl zaklínač. „Pojedeme po levém břehu. Cesta do Hengforsu se nám sice protáhne, ale co nám zbývá?“

„Do Hengforsu?“ podivil se básník. „Copak ty, Geralte, nejedeš k Nedamirovi? Na draka?“

„Na jakého draka?“

„Nevíte? Opravdu nevíte? To vám, panstvo, musím o všem vyrozprávět. Stejně musím čekat, zdali tudy náhodou nepojede někdo s glejtem. Někdo, kdo mne zná a dovolí, abych se k němu přidal. Posadte se.“

„Okamžik,“ zadržel jej Tři kavky. „Slunce má, pravda, ještě daleko k vrcholu své dráhy, ale já už mám žízeň jako trám. Nebudeme tady mlít suchou hubou. I co, Veo, vraťte se do městečka a kupte soudek.“

„Ty se mně líbíš, pane...“

„Borch, zvaný Tři kavky.“

„Já se jmenuji Marigold a někdy mě zvou Nedostizhý. Především některé dámy...“

„Vyprávěj, Marigolde,“ přerušil jeho samochválu netrpělivý zaklínač. „Nemáme čas trčet tady do večera.“

Pěvec sevřel prsty šíji loutny a uhodil do strun. „Jak si přejete. Řečí vázanou či prostou?“

„Obyčejnou.“

„No prosím,“ souhlasil Marigold, ale nástroj neodložil.

„Slyšte tedy, vzácní pánové, co se týden tomu přihodilo opodál svobodného města, Holopole zvaného. Onoho dne za bledého úsvitu, ledva procitající slunce ponejprv políbilo závoje mlhy visící nad lukami...“

„Mělo to být prosté vyprávění,“ připomněl mu Geralt.

„Copak není? No dobrá, rozumím. Stručně a bez metafor: na pastviny u Holopolí přiletěl drak.“

„Hmm,“ zapochyboval zaklínač. „Tomu se mi nechce moc věřit, nikdo v širokém okolí už celá léta draka nezahlédl. Nebyl to náhodou obyčejný klouzák? Občas se vyskytne klouzák tak velký jako...“

„No dovol, zaklínači, vím co říkám. Viděl jsem ho. Náhodou jsem byl právě v Holopolích na jarmarku a všechno jsem viděl na vlastní oči. Už mám i baladu složenou, ale vy jste nechtěli...“

„Mluv k věci. Byl velký?“

„Asi tak tři koňské délky. V kohoutku sice nebyl vyšší než tažný kůň, leč podstatně mohutnějšího trupu. Šedý jako prach.“

„Tedy zelený.“

„Mhm. Přiletěl nikým nečekán, padl rovnou na stádo ovcí, zahnal pastýře, pobil tucet zvířat, čtyři z nich hned sežral a zase odletěl.“

„Odletěl...“ zakroutil hlavou Geralt. „To je všechno?“

„Nikoliv. Příštího rána se objevil zase, tentokrát blíže města. Přihnal se k houfu ženských, co praly prádlo na břehu Braa. Člověče, ty pelášily! V životě jsem se tak nenasmál. Drak dvakrát zakroužil nad Holopoli a odletěl na pastviny, kde se znovu pustil do ovcí. Teprve teď nastala mela, poněvadž předtím pastýřům nikdo neuvěřil. Purkmistr svolal městskou domobranu a cechy, jenže než se dali měšťanostové dohromady, chopil se toho plebs a problém vyřešil.“

„Jak?“

„Zajímavým lidovým způsobem. Jistý obuvnický mistr jménem Kozojed přišel na to, kterak plaza obelstít. Vykuchal ovcí a důkladně ji naládoval kýchavicí, rulíkem, kozím pyskem, sírou a ševcovskou smůlou. Pro jistotu tam místní ranhojič nalil ještě dva žejdlíky svého lektvaru na vředy a kaplan ze svatyně Crewe nad tou zdechlinou zahuhlňal nějaká zaříkání. Potom tuhleto ovečku podepřenou klackem postavili doprostřed stáda. Popravdě jsme vůbec nevěřili, že se ta saň nechá nalákat na takové smradlavé lejno, ale jak se říká, skutečnost předčila naše očekávání. Netvor pohrdl živými, bečícími ovci a zhltl návnadu i s tím klackem.“

„Co se dělo potom? Povídej, Marigolde!“

„Copak dělám něco jiného? Přece povídám. Poslyšte, jak to bylo dále. Netrvalo to ani takovou chvíli, co by stačila příčinlivému chlapíkovi k rozvázání ženské šněrovačky, a drak začal ryčet a vypouštět dým zepředu i zezadu. Metal kozelce, pokoušel se vzlétnout, ale nakonec úplně ochabl a znehybněl. Dvojice dobrovolníků se vydala ověřit, zda otrávená bestie ještě dýchá. Byli to obecní hrobník a obecní blázen, zplozený pomatenou dcerou dřevorubce a četou námezdních pikenýrů, kteří táhli přes Holopole během povstání vévody Močihraha.“

„Ty ale umíš lhát, Marigolde.“

„Já nelžu, pouze dodávám příběhu barvitosti, a to je rozdíl.“

„Ne moc velký. Škoda času, vyprávěj.“

„Inu, jak jsem říkal – statečný hrobník a chrabrá idiot vyrazili coby průzkumníci. Holopolští jim potom postavili pomníček – je malý, leč oko potěší.“

„Aha,“ poznamenal Borch. „To znamená, že drak zůstal naživu.“

„Jasně,“ odpověděl radostně Marigold. „Byl živý, ale tak zesláblý, že nesežral ani hrobníka, ani blbečka, jenom olízal krev. A pak, k obecnému zklamání, netvor odletěl. Vznese se, pravda, s nemalou námahou, každých pár set kroků se zaduněním spadl, ale opět vzlétl. Chvílemi šel i po zemi, zadní nohy při tom vlekl za sebou. Někteří odvážlivci se pustili za ním, ale jen na dohled. Víte, co zjistili?“

„Řekni, Marigolde.“

„Saň se dostala do úžlabin Poštolčích hor, někam k pramenům Braa, a skryla se v tamějších jeskyních.“

„Teď už je to jasné,“ řekl Geralt. „Drak v těch jeskyních přebýval možná po celá staletí, pohroužený v letargii. Slyšel jsem o podobných případech. A někde tam musí být též jeho poklad. Teď je už jasné, proč se hlídají mosty. Něčí ruka chce poklad shrábnout. A ta ruka patří Nedamirovi z Caingornu.“

„Přesně,“ potvrdil trubadúr. „Právě z toho důvodu to v celých Holopolích vře, místní obyvatelé jsou samozřejmě přesvědčeni, že drak i se svým bohatstvím náleží jim. Jenže na Nedamira si netroufají. Je to sice úplný mlíčňák, ještě se ani nezačal holit, ale všem už stačil dokázat, že mu není radno vstoupit do cesty. A vzhledem k tomu, jak málo ztrácel času, mu na tom drakovi musí zatraceně záležet.“

„Chtěl jsi říci: na pokladu.“

„Právě že více na drakovi než na pokladu. Abyste rozuměli: Nedamir si brousí zuby na sousední knížectví Malleore. Tam po náhlém a nevyjasněném úmrtí panovníka zůstala jeho jediná dcera a dědička – princezna ve věku, dalo by se říci, ložnicovém. Malleorští velmoži však hledí na Nedamira a jiné nápadníky s pramalou přízní, neboť je jim jasné, že nový vládce jim přitáhne udidlo jinak než usmrkaná princeznička. Vyhrabali odněkud staré, zaprášené proctví, v němž se praví, že princeznu ruku a vladařskou mitru dostane ten, kdo přemůže draka. Poněvadž se tady, široko daleko, žádný drak neukázal už celé věky, domnívali se, že budou mít pokoj. Nedamir by se té hloupé báchorce pochopitelně vysmál, ovládl by Malleore zbrojnou silou a hotovo, ale když se rozletěla zpráva o holopolském draku, okamžitě mu došlo, jak porazit malleorskou šlechtu její vlastní zbraní. Vstoupil by do země s dračí hlavou, lid by jej uvítal jako panovníka vyvoleného bohy a panstvo by nesmělo ani pípnout. Není tedy divu, že se za drakem žene jak hladový pes. Zvláště za takovým, který se sotva drží na nohou. Je to pro něj úsměv štěstěny, jistá výhra.“

„A konkurentům uzavřel cesty.“

„Jasně. A taky Holopolitanům. Zároveň rozeslal jízdni posly s výzvami těm, kteří by šli plaza zabít. To víte, že se král nepohne osobně s mečem v ruce do temné sluje. Bez váhání si najal nejproslulejší drakobijce. Většinu z nich asi znáš, Geralte.

„Snad. Kdo přijel?“

„Za prvé: Eyck z Denesle.“

„Aby to...“ hvízdal potichu Geralt. „Zbožný a ctnostný Eyck, rytíř bez bázně a hany, ve vlastní osobě.“

„Znáš ho, Geralte?“ otázal se Borch. „Je to skutečně takový pobíječ draků?“

„Nejen draků. Eyck si ví rady s kdejakým netvorem. Lovil dokonce mantichory a gryfy. A pár draků už za sebou taky má. Je dobrý. Ale kazí mi živnost, mizera, nebere peníze. Kdo další, Marigolde?“

„Sekáči z Crinfridu.“

„Hrome, to je tedy po ještěrovi. I kdyby se nakrásně uzdravil. Tenhle trojlístek, to je sehraná parta. Nebojují moc čistě, ale zato účinně. Vybili všechny klouzáky a vidlo-hony v Redanii, a navrch ještě tři draky červené a jednoho černého – to už je co říci. To jsou všichni?“

„Ne. Ještě šest trpaslíků pod vedením Yarpaena Zigrina.“

„Toho neznám.“

„Ale o draku Ocwistovi z Křišťálové hory jsi určitě slyšel.“

„Slyšel. A viděl jsem pár kamenů z jeho pokladu. Safíry nevídané barvy a diamanty velké jako třešně.“

„Tedy abys věděl: právě Yarpen Zigrin a jeho trpaslíci dostali starého Ocwista. Byla o tom dokonce složena balada, ale za nic nestojí, protože není ode mne. Jestli jsi ji neslyšel, o nic nepřišels.“

„Ještě někdo?“

„Ne, pokud nepočítám tebe. Říkals, že jsi o drakovi nevěděš, a možná to byla pravda, kdoví. Ale teď už víš. A co?“

„A nic. Drak mě nezajímá.“

„Ha! To je chytré, Geralte. Koneckonců když nemáš ten zatracený glejt.“

„Opakuji, že mě ten drak nezajímá. Ale co ty, Marigolde? Co táhne tebe tím směrem?“

Trubadúr pokrčil rameny:

„Naskytně-li se taková událost, nesmím si ji nechat ujít. O boji s drakem se bude dlouho vyprávět. Jistě, mohl bych

složit baladu dle vyprávění jiných, ale jak teprve bude znít, až bude zpívána svědkem, který viděl vše na vlastní oči.“

„Boj s drakem?“ zasmál se trpce Tři kavky. „Nebude to spíše něco jako porážka dobytka? Poslouchám a nevycházím z údivu. Proslavení válečníci sedlají koně a horempádem se sem ženou, jen aby dorazili polomrtvou saň, záludně otrávenou nějakým chámem. Je to k smíchu – a k zblití.“

„Mýlíš se,“ poznamenal Geralt. „Pokud ten drak nezhynul na místě, jeho organismus už působení jedu pravděpodobně překonal, a tak bude opět při síle. Zřejmě to pro něj ale nebude mít valný význam. Crinfridští Sekáči ho tak či tak dostanou, ovšem bez boje, to si můžeš být jist, se to neobejde.“

„Tedy sázíš na Sekáče, Geralte.“

„Jednoznačně.“

„Jenomže,“ ozval se nečekaně doposud mlčící zbrojnoš-umělec, „takový dračisko je nadpřirozený stvoření a těžko si s ním poradí někdo, kdo nezná silný kouzla. Jestli se mu někdo dostane na kůži, bude to nejspíš ta čarodějka, co tudy včera projela.“

„Kdo?“ naklonil hlavu Geralt.

„Čarodějka,“ zopakoval strážný. „Přece povídám...“

„Řekla ti jméno?“

„Jo, ale zapomněl jsem je. Glejt měla. Byla mladá, hezká – svým způsobem. Ale ty oči... Znáte to, páni, že jo? Mráz vám běží po hřbetě, jak se na vás taková podívá.“

„Víš o ní něco, Marigolde? Kdo to mohl být?“

„Nee,“ zašklebil se básník. „Mladá, hezká, uhrančivé oči – to je mi popis. Takové jsou všechny. Žádná čarodějka, kterou jsem poznal, a bylo jich dost, nevypadala na více než pětadvacet, třicet; přitom některé, jak jsem slýchal, pamatují časy, když jen rákosí šustilo tam, kde dneska stojí Novigrad. Konečně, nač by jim byly elixíry z mandragory. I do očí si je kapou, aby jim svítily. Inu, ženské.“

„Nebyla zrzavá?“ zajímal se zaklínač.

„Kdepak,“ odpověděl desátník. „Černovlasá.“

„A kůň? Ryzák s bílou hvězdou na čele?“

„Ne. Černý jako jeho paní. Řeknu vám, páni, že toho draka dostane ona. Drak, málo naplat, to je práce pro čaroděje. Lidská síla proti němu nic nezmůže.“

„To jsem zvědav, co by ti na to řekl švec Kozojed,“ zasmál se Marigold.

„Kdyby sehnal něco silnějšího než rulík a blín, sušila by se teď dračí kůže na holopolských hradbách, měl bych baladu hotovou a nemusel se tady potit na slunci.“

„Pročpak ses nepřipojil k Nedamirovi?“ zeptal se Geralt, pohlížeje úkosem na básníka. „Byl jsi přece v Holopolích, když odjížděl. Nemá snad král v lásce umělce? Co se ti přihodilo, že se tady potíš, místo abys deklamoval u královského trémene?“

„Přihodila se jistá mladá vdova,“ vysvětlil rozmrzele Marigold. „Aby to šlak trefil, zdržel jsem se u ženské a příštího dne už byl Nedamir se svým doprovodem za řekou. Vzali s sebou dokonce i toho Kozojeda a zvědy z holopolské domobrany – jenom na mne jaksi zapomněli. Vysvětlují to tadyhle desátníkovi, ale on pořád svoje...“

„Má glejt, pustím,“ zavolal velitel halberdýrů, právě močící na stěnu domku mýtného. „Nemá glejt, nepustím. To je rozkaz...“

„Hle,“ přerušil jej Tři kavky. „Děvčata se vracejí s pivem.“

„A ne samy,“ dodal Marigold, vstávaje. „Pohleďte na toho koně. Ten sám vypadá jako drak.“

Od březového lesíka se cvalem blížily Zerrikánky a mezi nimi jezdec na mohutném, neklidném, bojovém hřebci. Geralt rovněž vstal.

Cizinec měl na sobě fialový sametový kabátec krumplovaný stříbrem a sobolinou lemovaný krátký plášť. Vzpřímen v sedle, pyšně na ně shlížel. Geralt znal podobné pohledy. Neměl je v oblibě.

„Zdravím vás, pánové. Jsem Dorregaray,“ představil se

jezdec, když pomalu a s vážností sestoupil z koně. „Mistr Dorregaray, černokněžník.“

„Mistr Geralt. Zaklínač.“

„Mistr Marigold. Poeta.“

„Borch Tři kavky. S mými děvčaty, co nám právě otevírají soudek, ses už patrně seznámil.“

„Ano, samozřejmě,“ odtušil čaroděj bez úsměvu. „Pozdravili jsme se se sličnými zerrickánskými bojovnicemi.“

„Tak na zdraví.“

Marigold rozdal kožené pohárky, jež donesla Vea.

„Napij se s námi, pane čaroději. Pane Borchu, nabídneme i desátníkovi?“

„Ovšem. Pojď k nám, vojáku.“

„Předpokládám,“ ozval se čaroděj, když upil malý, odměřený doušek, „že před tuto závoru vás přivedl stejný cíl jako mne, pánové.“

„Pokud máš na mysli draka, pane Dorregarayi,“ opáčil Marigold, „nemýlíš se. Chci být při tom a pak složit baladu. Žel, zde tento desátník, jak vidno, člověk neústupný, nechce mne pustit. Žádá glejt.“

„Prosím za prominutí,“ dopil halberdýr. „Mám přísně zakázáno pouštět bez glejtu. Ručím za to hrdlem. Prý celá Holopole se už vypravila na vozech do hor za drakem. Mám příkaz...“

„Ten tvůj příkaz, vojáku,“ zamračil se Dorregaray, „se týká obtížné chamradi: děvek co šíří neřest a ohavnou nemoc, zlodějů, lumpů a chátry. Ale určitě ne mne.“

„Nikdo bez glejtu!“ naježil se zbrojnoš. „Přísahám...“

„Nepřísahej,“ skočil mu do řeči Tři kavky. „Radši se ještě napij. Teo, naliž tomu udatnému vojákovu. A posadme se, pánové. Pít spěšně a vestoje není hodno šlechty.“

Usedli na klády okolo soudku. Desátník, čerstvě pasovaný na šlechtice, se samou pýchou celý rozzářil.

„Pij, statečný setníku,“ ponoukal jej Tři kavky.

„Nejsem setník, desátník jsem,“ zazářil halberdýr ještě více.

„Ale budeš setník, o tom není pochyb,“ vycenil Borch zuby. „Na parádu hlavu nenosíš, nebude to dlouho trvat a budeš povýšen.“

Dorregaray odmítl další pivo a obrátil se na Geralta.

„V městečku je ještě rozruch okolo baziliška, pane zaklánači, a ty ses už, jak sleduji, pustil za drakem,“ řekl potichu. „Uvažuji, zda to děláš pro peníze nebo jestli vraždíš tvory ohrožené vyhynutím jen ze zábavy?“

„Zajímavé úvahy,“ odušil Geralt. „Zvláště u někoho, kdo se horempádem žene, aby se zúčastnil ubití draka. Dračí zuby jsou přece tak ceněné při výrobě čarodějných lektvarů a elixírů. Je pravda, pane čaroději, že vyražené ještě žijícímu drakovi jsou nejúčinnější?“

„Jsi si jist, že tam jedu proto?“

„Jsem. Ale někdo tě už předběhl, Dorregarayi. Nějaká konkurentka z tvého cechu. A s glejtem, který nemáš. Černovláska, pokud tě to zajímá.“

„Na vraníku?“

„Prý.“

„Yennefer,“ řekl zachmuřeně Dorregaray.

Nikdo nepostřehl, jak sebou zaklánač trhl. Nastalé ticho přerušilo škytnutí budoucího setníka:

„Ni... nikoho... Bbbez glejtu...“

„Stačí dvě stě lintarů?“ vytáhl Geralt z kapsy váček od tlustého rychtáře.

„Geralte,“ usmál se záhadně Tři kavky. „Tedy přece...“

„Omlouvám se, Borchu. Je mi líto, ale nepojedu s vámi do Hengforsu. Snad jindy. Snad se ještě setkáme.“

„Nic mě netáhne do Hengforsu,“ řekl pomalu Tři kavky. „Nic a nic.“

„Schovej ty peníze, pane,“ řekl přísně setník-čekatel. „To by bylo podplácení úřední osoby. Ani za tři sta nepustím.“

„A za pět set?“ Borch vytáhl svůj měšec. „Schovej svoje peníze, Geralte, já zaplatím. Začalo mě to bavit. Pět set,

vojáku. Sto od kusu, když počítám svoje děvčata jako jeden pěkný kousek. Co?“

„Ojej, jejej,“ zabědoval budoucí setník, sotva ukryl Borchův měšec pod krzno. „Co povím králi?“

„Povíš mu,“ řekl Dorregaray, povstal a vytáhl zpod opasku zdobenou hůlku ze slonové kosti, „že ses vyděsil, když jsi viděl...“

„Co, pane?“

Čaroděj mávl hůlkou a vykřikl zaklínadlo. Borovice na břehu vybuchla ohněm, v jediném okamžiku ji celou, od země po vrcholek, zachvátily šlehající plameny.

„Na koně!“ vyskočil Marigold a hodil si loutnu na záda. „Na koně, pánové! A dámy!“

„Pryč s tou závorou!“ zahulákal na strážné desátník mající dobrou šanci stát se setníkem.

Na mostě za závorou přitáhla Vea uzdu. Kůň zatančil, zabubnoval kopyty na trámech. Dívka pohodila copy a pronikavě zavýskla.

„Správně, Veo!“ zvolal Tři kavky. „Kupředu, pánové! Pojedeme po zerrickánsku – s rachotem a svištěním větru!“

IV.

„No vida,“ řekl nejstarší ze Sekáčů, Boholt, mohutný a silný jako kmen starého dubu. „Nedamir vás nevyhnal svinským krokem, i když jsem si byl docela jistý, že to udělá. Inu, nevyzpytatelné jsou pro nás, prostou chasu, královské záměry. Zveme vás k ohni, místa je tu dost. Mezi námi, zaklínači, o čem sis s králem povídal?“

„O ničem,“ odpověděl Geralt a pohodlně se opřel o sedlo, přinesené k hřejícímu ohni. „Kvůli nám se ani neobtěžoval ven ze stanu. Poslal jenom svého poskoka, jak se to jen...“

„Gyllenstiern,“ napověděl Yarpen Zigrin, rozložitý trpaslík s dlouhým plnovousem, který právě z lesa přivalil do ohniště ohromný vyvrácený pařez. „Nafučený puchýř. Sviňa

vyžratá. Když sme přišli, tož přilezl, frňák ohrnoval, tfuj-tfuj, pamatujte, skřeti, povdá, kdo je tu pohlavár, co rozkazy dává, toť Nedamir král poručá a jeho slovo je zákon atakdale. A já stojím a poslouchám a tak mně v palici vrtá, že povím svojim ogarom, ať s ním rúbnú o zem a ochčijú mu kabanicu. Ale nechal sem teho, zasej by chýr šel, že trpaslíci sú akorát na bijatyku a že ag... agresivní a že raubíři a vůbec že s nima nejni možná... do prdele, jak sa to... koloxistence. A potem by zasej byl kdesi pogrom, v nějakém městě. Tož sem poslúchal a výtržnosti netropil, akorát hlavú kýval.“

„Zdá se, že pan Gyllenstiern nezná jinou písničku,“ uvážil Geralt, „protože i nám řekl totěž. A taky nám nezbylo, než přikyvovat.“

„A já bysem řekl,“ ozval se druhý ze Sekáčů, rozkládaje si houni na lože z větví, „že to je zle, že vás Nedamir nevyhnal. Už tak jdou na toho draka mraky lidu. Celá smečka. To už nejni žádná výprava, ale bordel na kolečkách. Nerad se biju v tlačnici.“

„Nech toho, Mordochu,“ řekl Boholt. „Když jde více lidí pospolu, cestuje se líp. Copak jsi málo na draky chodil? Pokaždé se seběhne síla lidu jako na jarmark. Hotové procesí. Ale když ještě vyleze z díry, kdo zůstane v poli, he? My, nikdo jiný.“

Boholt se na chvíli odmlčel, jen co si důkladně přihnul z velikého, proutím opleteného demizónu, hlasitě se vysmrkal, odkašlal si a pokračoval:

„Naše zkušenosti nás ale poučily, že kolikrát až po drakově smrti začne pořádná řežba a pouštění žilou a hlavy padají jak hrušky. Teprve až se dělí poklad, jdou si lovci jaksepatří po kejháku. Co, Geralte? Mám pravdu? Mluvím k tobě, zaklínači.“

„Znám takové případy,“ potvrdil zaklínač stručně.

„Tedy znáš? Určitě akorát z doslechu, poněvadž co jsem živ se mně nedoneslo, že by nějaký zaklínač šel na draka. O to divnější je, že ses objevil zrovna tady.“

„No jo,“ řekl Kennet, zvaný Hrombidlo, nejmladší ze Sekáčů. „Je to divný. A my bysme...“

„Sklapni, Bidlo, teď mluvím já,“ zarazil ho Boholt. „A nebudu mluvit dlouho. Zaklínač už beztak ví, o co mi jde. Zním ho a on zná mě, doteďka jsme si nelezli do cesty a doufám, že to tak zůstane. Abyste totiž, hoši, věděli, kdybych já například chtěl zaklínači kazit kšefty, peníze mu před nosem vyfouknout, na fleku by mě šlehnul tou svojí zaklínačskou břitvou a byl by v právu. Mám pravdu?“

Nikdo mu nepřisvědčil ani neodporoval. A Boholtovi očividně pramálo záleželo na jednom či druhém.

„Inu,“ pokračoval, „jak jsem říkal: v partě se jde líp. A zaklínač se nám může hodit. Okolí je divoké a pusté, ani se nenaděješ a vyskočí na tebe nějaká zmora anebo bzdocha anebo striga a můžou být potíže. Jestli ale bude Geralt poblíž, potíže odstraní, poněvadž je to jeho řemeslo. A drak není jeho řemeslo. Mám pravdu?“

Opět to nikdo nepotvrdil ani nepopřel.

„Pan Tři kavky,“ navázal Boholt, podávaje demižón trpaslíkovi, „přišel s Geraltem a to je pro mě dostatečná záruka. Kdo vám teda překáží, Mordochu, Hrombidlo? Snad ne Marigold?“

„Marigold sa dycky přisere, kde sa cosi zajímavého chystá a všeci vjíú, že nepomáhá ani nepřekáží a že na štrece sa sušmat nebude. Něco jako lopušina na psím ocasu. Co, ogaři?“ prohlásil Yarpen Zigrin a podal demižón minstrelovi.

Ogaři – zarostlí hranatí trpaslíci se rozchechtali, až se jim vousiska ježila. Marigold si posunul svůj klobouček do týla a přihnul si z demižónu.

„Ooooch, mor!“ zasípal, lapaje po dechu. „Spálí mi to hlasivky. Z čeho to pálíte, ze škorpiónů?“

Hrombidlo básníkovi nádobu vzal a řekl:

„Víš, co se mně nelíbí, Geralte? Žes přivedl toho čarodějníka. Na moje gusto je tady těch magiků nějak moc.“

„Baže,“ vpadl mu do řeči trpaslík. „Dobře to Hrombidlo

praví. Těho Dorregaraja nám bylo třeba tajak prasaťu sedla. Máme tu už dost dlúho svoju ježibabu, ctihodnú Yennefer, fujtajxl.“

„Ááno,“ přisvědčil Boholt, škrábaje se na býčí šíji, z níž si právě odepjal kožený, železnými hřeby naježený nákrčník. „Čarodějů je tu opravdu moc, vážení. O dva víc než by bylo třeba. A jak se na našeho Nedamira přilepili. Jenom se podívejte, my tady u ohně pod širým nebem a oni v teple, v královském stanu, kujou pikle, práskané lišky. Nedamir, vědma, čaroděj i Gyllenstiern. A Yennefer je z nich nejhorší. Mám vám prozradit, co na nás chystají? Jak s náma vyjebat, co jiného?“

„A žerou zvěřinu,“ přisadil si našťvaně Hrombidlo. „Co jsme měli na večeri my, ha? Sviště. A co je to svišť? Krysa, obyčejná krysa. Žrali jsme krysu.“

„To nic,“ zahučel Mordoch. „Brzo okoštujem dračí ohon. Takovej dračí ohon na rožni, mňam.“

„Yennefer,“ pokračoval Boholt, „je záludná, vzteklá a hubatá ženská. Kam se hrabe na tvoje děvčata, pane Borchu. Ta jsou tichá a milá, jen se podívejte – sedí támhle u koní, brousí šavle. Když jsem šel okolo, prohodil jsem s nimi pár slov, zašpásoval a ony se usmály, zoubky zablýskaly. To je příjemná společnost, ne jako ta Yennefer, ta jenom pletichaří a pletichaří. Proto povídám, dávejme si majzla, jinak bude hovno po naší úmluvě.“

„Jaká je to úmluva, Boholte?“

„Řekneme to Geraltovi, Yarpene?“

„Co by né,“ řekl trpaslík.

„Došla kořalka,“ oznámil Hrombidlo, obraceje demižón dnem vzhůru. „Tak dones ještě, seš nejmladší. Tu úmluvu, Geralte, jsme uzavřeli my tady, jelikož nejsme žádní námezdní žoldáci ani poddaní pacholci, a za pár zlatáků hozených pod nohy se na draka nikým nenecháme hnát. Je to tak, že my si s drakem poradíme bez Nedamira, ale Nedamir bez nás ne. Z toho je jasné, kdo je tu nejdůležitější

a komu přináleží největší podíl. Ale rozhodli jsme čestně: ti, kteří draka v rovném boji složí, berou polovinu jeho pokladu. Nedamir, s ohledem na svůj původ a titul, dostane tak jako tak čtvrtinu. A ostatní, jestli budou ku pomoci, rozdělí si poslední čtvrtinu stejným dílem. Co si o tom myslíš?“

„A co si o tom myslí Nedamir?“

„Neřekl ano ani ne. Ale ať se raději moc nenaparuje, smrťák; sám proti drakovi nepůjde, to dá rozum, takže se bez odborníků neobejde. No a odborníci jsme tady akorát my, Sekáči a Yarpen se svými chlapy. To my se setkáme s drakem na délku meče. Zbývajícím, kteří pomohou, třebas by to byli i čarodějníci, připadne jejich čtvrtina pokladu.“

„Vyjma čarodějů počítáte ještě někoho mezi ty zbývající?“ zajímal se Marigold.

„Najisto né šumařů a básničkářů,“ zachechtal se Yarpen Zigrin. „Počítáme takých, co sa ohánají sekýrů, a né lůtňů.“

„Aha,“ vmísil se do hovoru Tři kavky, který jakoby se až dosud nezajímal o nic jiného, než o hvězdnou oblohu. „A čímpakže se bude ohánět švec Kozojed a ta jeho pakáž?“

Yarpen Zigrin plivl do ohniště a zamumlal něco v trpasličím jazyce.

„Lidé z holopolské domobrany znají tyhle posrané hory a uplatní se jako průvodci,“ řekl tiše Boholt, „bude tedy spravedlivé, když i oni dostanou svůj podíl. S ševcem však, to je trochu jiná záležitost. Víte, nic dobrého by z toho nevzešlo, kdyby luza došla k přesvědčení, že když se v okolí vyskytne drak, namísto povolát odborníky, stačí bestii předhodit jed a dál se válet s děvčkama na slámě. Kdyby se něco takového rozmohlo, brzy by nám nezbylo, než chodit u žebrotě.“

„Baže,“ přítakal Yarpen. „Proto povdám, teho prťáka mosí enem tak náhodů cosi škaredého potkat. Ale kalupem, než sa, mrcha, nakonec eště dostane do nějakej legendy.“

„Musí potkat a potká,“ řekl Mordoch přesvědčeně. „Nechte to na mně.“

„A Marigold,“ pokračoval rozčilený trpaslík, „mu ve svojej baladě dá tak na prdel, až z něho bude mět každý leda srandu. Žeby měl hambu a ostudu na věky věkův.“

„Na jednoho jste nemysleli,“ připomněl Geralt. „Zrovna na toho, který vám může celou tu úmluvu zmařit. Je to Eyck z Denesele. Mluvili jste s ním?“

„O čem?“ zavrčel Boholt, uchopil klacek a upravil planoucí polena v ohništi. „S Eyckem se nedohodneš, Geralte. Jemu na tom nezáleží.“

„Viděli jsme ho, když jsme přijížděli k vašemu ležení,“ řekl Tři kavky. „Klečel v plné zbroji na kamení a civěl do nebe.“

„To on tak dělá furt,“ vysvětloval Hrombidlo. „Modlí se nebo med... medytuje. Říká, že to musí, poněvadž má příkázání od bohů, aby lidi od zlého ochraňoval.“

„U nás v Crinfridu,“ poznamenal Boholt, „držíme takové jako on v kleci anebo na řetězu. Když se jim hodí kus uhlu, čmárají po stěnách nevidané věci. Ale nechte už těch drbů, musíme probrat naše záležitosti.“

Do kruhu světla neslyšně vstoupila nevysoká, vlněným pláštěm ovinutá mladá žena s černými vlasy pod zlatou sítkou.

„Co to tu tak smrdí?“ podivil se Yarpen Zigrin, předstíraje, že si příchozí nevšiml. „Nejni to síra?“

„Kdepák,“ ostentativně začenicnal někam stranou hledící Boholt. „To je pižmo anebo nějaká jiná voňavka.“

„Neé! To je přeca...“ vydechl s předstíraným údivem trpaslík. „Ach! To je samotná milostpaní Yennefer! Vítáme ťa, vítáme!“

Čarodějka zvolna přešla lesknoucíma se očima všechny přítomné. Její pohled se na okamžik zastavil, když se dotkl zaklínače. Geralt se slabě usmál.

„Dovolíte, abych si přisedla?“

„Tobě je dovoleno vše, vznešená paní,“ řekl Boholt a hravým dojetím vzlykl. „Podsad' se tady na pokrývku. Zvedni prdel, Kennete, a nabídni velectěné čarodějce svoji deku.“

„Zaslechla jsem, pánové, že probíráte obchodní záležitosti.“ Yennefer usedla a natáhla před sebe štíhlé nohy v černých kamaších. „Beze mne?“

„Neopovážili bysme sa,“ vysvětloval Yarpen Zigrin, „obtěžovat takovou důležitou perzónu.“

„Ty, Yarpene Zigrine,“ obrátila se Yennefer na trpaslíka a přimhouřila oči, „radši nic neříkej. Od prvního dne se chováš, jako bych pro tebe byla vzduch. Teď ti radím, pokračuj v tom nadále – pokud ti to nevadí... Protože mně to nevadilo ani v nejmenším. Právě naopak.“

„Jak si můžeš cosi takého myslet, milostpaní,“ vycenil Yarpen v úsměvu křivá zubiska. „Ať mňa blechy zežerú, esli pro mňa nejsi víc než zduch. Poněváč zduch někdy zkazím, pravda, a to bysem si k tobě nikdá nedovolil – v žádném případě.“

Vousatí „ogaři“ se burácivě rozchechtali, avšak zmlkli okamžitě, když spatřili modravý přísvit okolo těla podrážděné čarodějky.

„Ještě slovo, trpaslíku,“ řekla Yennefer hlasem, jako když řinčí ocel, „a jenom ten zkažený vzduch tu zůstane po tobě – a černý škvarek na trávě.“

„Po pravdě řečeno,“ odkašlal si Boholt do ticha, jaké nastalo po těch slovech, „radši mlč, Zigrine. Poslechněme si, co nám chce říct paní Yennefer. Zřejmě se jí dotklo, že se o obchodních záležitostech bavíme bez ní. Tak mám dojem, že má pro nás nějaký návrh. Proč ne? Pokud nám nebude navrhovat, že ona sama svými kouzly draka zabije.“

„A co?“ zvedla hlavu Yennefer. „Myslíš si, Boholte z Crinfridu, že to není možné?“

„Možná možné. Jenomže pro nás nevýhodné, poněvadž by sis dozajista dělala nárok aspoň na půl dračího pokladu.“

„Přinejmenším,“ přisvědčila chladně čarodějka.

„Takže sama vidíš, že to pro nás není žádná nabídka. My jsme, paní, chudobná čeládka. Když nám kořist před nosem

ufrnkne, míváme leckdy hlad. Zůstáváme jenom o šťovíku a lebedě...“

„Semo tamo sa akorát svišť přitrefí,“ připojil se plačtivě Yarpen Zigrin.

„...pramenitou vodou to zapíjíme,“ přihnul si Boholt důkladně z nového demižónu a lehce se otřepal. „Pro nás, paní Yennefer, není jiného východiska. Buď kořist, anebo zmrznout v zimě někde za bukem. A hospody dnes něco stojí.“

„A pivo,“ dodal Modroch.

„A holky povětrné,“ zasníl se Hrombidlo.

„Proto,“ uzavřel Boholt a zahleděl se do nebe, „my sami, bez pomoci tvé a tvojí magie, draka zabijeme.“

„Jsi o tom přesvědčen? Nezapomeň, že je jistá hranice možností, Boholte.“

„Možná je, nikdy jsem na ni nenarazil. Ne, paní, opakují, že draka zabijeme sami, bez čarování.“

„Zvlášť,“ ozval se Yarpen Zigrin, „že čáry mají najisto též svou hranicu možností, ale tu, na rozdíl od tej naší, neznáme.“

„Přišels na tohle sám,“ zeptala se Yennefer podezřívavě, „nebo ti to někdo napověděl? Není to náhodou přítomností zaklínače v téhle vaší vybrané společnosti, že jste získali takové sebevědomí?“

„Ne,“ odvětil Boholt a podíval se na Geralta, který, natažen se sedlem pod hlavou na příkryvce, působil dojmem, jako by podřimoval. „Zaklínač s tím nemá pranic společného. Dobře mě poslouchej, Yennefer: učinili jsme králi nabídku, ale on se neobtěžoval s odpovědí. Jsme trpěliví, počkáme do rána. Jestli na naše podmínky přistoupí, půjdeme s ním dál. Jestli ne, vracíme se.“

„My taky,“ zavrčel trpaslík.

„Buď anebo, žádné handrkování,“ pokračoval Boholt. „Můžeš to vyřídit Nedamirovi. Koneckonců je to nabídka výhodná i pro tebe, Yennefer, i pro Dorregaraye, pokud se

spolu dohodnete. Mrtvý drak nám není k ničemu, bereme jenom ohon. Ze zbytku si můžete vzít, co bude libo: mozek, zuby, všechno, co potřebujete k čarování.“

„Baže,“ zachechtal se Yarpen Zigrin. „Zdechlina ostane čarodějníkom, nikdo jim ju nevezme – ledaže jiní supi mrchožrúti.“

Yennefer vstala a přehodila si plášť přes ramena.

„Nedamir nebude čekat do rána,“ řekla ostře. „Předem souhlasí s vašimi podmínkami. A to, abyste věděli, navzdory mým a Dorregarayovým radám.“

„Nedamir,“ pravil uvážlivě Boholt, „projevil značnou moudrost, jež udivuje u tak mladého vladaře. Protože podle mě, paní Yennefer, o státnické moudrosti svědčí kromě jiného rovněž schopnost neposlouchat hloupé nebo falešné rady.“

Yarpen Zigrin vyprskl do vousů.

„Začnete jinak zpívat, až na vás drak zítra udeří, díry do vás nadělá a hnáty zpřeráží,“ zapřela si čarodějka ruce v bok. „Boty mi budete lízat a škemrat o pomoc. Jako obvykle. Znáám vás, příliš dobře vás znám. Až zle je mi z toho, jak dobře znám takové, jako jste vy.“

Otočila se a odešla do tmy beze slova rozloučení.

„Pamatuju, že za starých dob,“ řekl Yarpen Zigrin, „čarodějníci sedávali ve svojich věžích, čítali učené knížky a míchali magické lekvary. Nemotali se bojovníkom pod nohama a nestrkali frňáky do jejich věcí. A najisto žádný z nich nekrútil zadkem chlapom před očima.“

„Tenhle zadek, abych pravdu řekl, zase za tolik nestál,“ poznamenal při ladění své loutny Marigold. „Co ty na to, Geralte? Geralte?! Hej, kam se poděl zaklínač?“

„Co je nám po tom,“ pokrčil rameny Boholt a přiložil do ohně. „Odešel. Třeba si musel jít ulevit. Jeho věc.“

„Jasně,“ přisvědčil minstrel a hrábl prsty do strun. „Mám zazpívat?“

„Zazpívej, šumařu,“ pobídl ho Yarpen Zigrin a plivl do

ohně, „ale nemysli si, že ti za to tvoje brnkání dám bársenem děravý měďák. Tady, šohaju, nejni královský dvůr.“

„To jsem si všiml,“ kývl hlavou trubadúr.

V.

„Yennefer.“

Otočila se, jakoby zaskočena, přestože zaklínač nepochyboval o tom, že už zdaleka slyšela jeho kroky. Položila na zem dřevěné vědro, vzpřímila se a odhrnula z čela černé vlasy; vysvobozené zpod zlaté sítky, padaly nyní v hustých pramenech na její ramena.

„Gerate?“

Jako vždy nosila pouze dvě barvy, své barvy: černou a bílou. Černé vlasy a dlouhé černé řasy, nutící hádat barvu očí, jež skrývaly. Černá sukně, krátký černý kabátek s bílým kožešinovým límcem. Bílá blůzka z nejtěsnějšího lněného plátna. Na bílé šiji černá sametka ozdobená obsidiánovou hvězdou s drobnými brilianty.

„Nezměnila ses.“

„Ty také ne,“ zkřivila rty. „A v obou případech je to přirozené. Anebo stejně nepřirozené. A třebaže za jiných okolností by to nemusela být špatná záminka k navázání rozhovoru, připomínat to nyní je zbytečné. Je to tak?“

„Je to tak,“ souhlasil, dívaje se stranou. Jeho pohled zabloudil k Nedamirovu stanu, k ohňům královských lučištníků, zářícím za černými siluetami vozů. Až sem doléhal zvučný Marigoldův hlas. Minstrel zpíval „Hvězdy nad stezkou“, jednu ze svých nejzdařilejších milostných balad.

„Nuže, úvod máme za sebou,“ konstatovala čarodějka. „Poslouchám, co dál.“

„Podívej, Yennefer...“

„Dívám se!“ přerušila ho ostře. „Ale nerozumím. Proč jsi sem přijel, Gerate? Přece ne kvůli drakovi? Ani v tomhle ohledu se snad nic nezměnilo.“

„Ne, nezměnilo.“

„Ptám se, proč ses tedy připojil k této výpravě?“

„Jestli ti odpovím, že kvůli tobě, uvěříš?“

MLčky se na něho dívala a v jejích lesklých očích bylo něco, co se mu pranic nelíbilo.

„Uvěřím, proč ne,“ řekla konečně. „Muže prý těší setkání s jejich bývalými milenkami, rádi si ožíví vzpomínky. Namlouvají si, že někdejší milostná pletka jim dává na ženy nějaká vlastnická práva. To prý příznivě působí na jejich sebevědomí. Tak ani ty nejsi výjimkou. Přese všechno.“

„Přese všechno,“ usmál se, „máš pravdu, Yennefer. Pohled na tebe působí příznivě na moje sebevědomí. Jinými slovy, mám radost, že tě vidím.“

„To je všechno? Řekněme tedy, že i já mám radost. Tak a dost bylo radosti, přejí dobrou noc. Jak vidíš, chystám se k spánku. Chtěla bych se umýt a mám ve zvyku se před tím svléknout. Tak se laskavě vzdal a poskytni mi alespoň tu malou míru soukromí.“

„Yen...“ vztáhl k ní ruce.

„Neříkej mi tak!“ zasyčela vztekle. Uskočila a napřáhla proti němu prsty, z nichž se červeně a modře zajiskřilo. „Jestli se mne jen dotkneš, lumpe, vypálím ti oči.“

Zaklínač couvl. Poněkud uklidněná čarodějka si znovu odhrnula vlasy z čela a s pěstmi opřenými v bok se postavila proti němu.

„Cos čekal, Geralte? Že spolu zvesela poklábosíme a zavzpomínáme na společné zážitky? Že na závěr našeho shledání zalezeme do vozu a tak říkajíc pro oživení vzpomínek se spolu vyspíme? Co?“

Geralt, nejistý, zda čarodějnice čte jeho myšlenky, anebo je tak přesně uhodla, s křivým úsměvem mlčel.

„Jsou to čtyři roky, Geralte. Už mne to přešlo, a jenom proto jsem ti neplivla do očí, když jsem tě dnes uviděla. Ale nenechej se uchlácholit mou dobrou vůlí.“

„Yennefer...“

„Mlč! Dala jsem ti více než kterémukoli jinému muži, lotře. Sama nevím, proč právě tobě. A ty... Jenže já nejsem žádná lehká holka ani z lesa přivedená elfka, kterým se můžeš ztratit – ráno, když ještě spí. Které můžeš pokořit a vystavit na posměch. Dej si pozor! Jestli teď řekneš jediné slovo, budeš litovat!“

Geralt neřekl jediné slovo, neomylně cítil čarodějčin vztek. Žena si opět odhrnula neposlušné vlasy z čela a zblízka mu upřela pohled do očí.

„Setkali jsme se, budiž,“ řekla tiše. „Nebudeme hrát lidem divadlo, zachováme dekorum. Navenek budeme dobrými známými. Ale pozor, ať neuděláš chybu, Geralte! Mezi tebou a mnou nezůstalo už nic. Nic, rozumíš? A buď rád, protože to znamená, že jsem už upustila od jistých plánů, které jsem ještě donedávna měla pro případ našeho setkání připravené. To však rozhodně neznamená, že bych ti odpustila. Nikdy ti neodpustím, zaklínači. Tobě nikdy.“

Prudce se otočila, popadla vědro, až voda vyšpláchla, a odešla za nejbližší vůz. Geralt se ohnal po komárovi, který mu bzučel kolem ucha, a vykročil k ohni, kde zrovna Marigoldova píseň sklízela chabý potlesk. Podíval se na tmavomodré nebe nad černou, zubatou pilou horských štítů. Měl chuť se rozesmát. Ani nevěděl proč.

VI.

„Opatrně! Dávejte tam pozor!“ zvolal Boholt. Otočil se na kozlíku a přehlédl za ním jedoucí kolonu. „Blíž ke skále! Pozor!“

Vozy se líně sunuly vpřed, nadskakovaly na kamenech. Vozkové kleli, švihali koně opratěmi, vykláněli se z vozů a neklidně sledovali, zda jsou kola v bezpečné vzdálenosti od okraje srázu. Klikatá, úzká cesta se vinula nad propastí, hluboko dole se na balvanech tříštily vody Braa do bílé pěny.

Geralt zadržel klisnu a ustoupil s ní těsně ke skalní stěně porostlé řídkým rezavým mechem a bělavým lišejníkem. Pustil před sebe spřežení Sekáčů. Z čela kolony přiklusal Hrombidlo, dosud jedoucí vpředu s holopolskými průvodci.

„Dobry!“ zahulákal. „Hněte sebou! Dál bude víc místa!“

Král Nedamir a Gyllenstiern, oba koňmo, doprovázení několika lučištníky, dostihli Geralta. Za nimi rachotily vozy královského průvodu. Ještě dále se valil těžký povoz trpaslíků s neustále povykujícím Yarpenem Zigrinem na místě vozky. Nedamir, hubený a pihovatý výrostek v bílém kožíšku, si zaklínače změřil znuděným, přezíravým pohledem. Gyllenstiern se narovnal a zastavil svého koně.

„Hej ty! Zaklínači!“ křikl pánovitě.

„Slyším,“ pobídl Geralt patami kobyliku a pomalu pokračoval v cestě po kancléřově boku. Udivilo ho, že majitel tak mohutného teřichu dává přednost sedlu před pohodlnou jízdou na voze. Gyllenstiern lehce přitáhl zlatými cvočky pobitou uzdu a odhodil z ramen tyrkysový plášť.

„Včera,“ začal, „včera jsi prohlásil, že tě drak nezajímá. Co tě tedy zajímá, zaklínači? Proč s námi jedeš?“

„Tohle je svobodná země, pane kancléři.“

„Zatím. Avšak na této výpravě musí každý znát svoje místo. A úkol, který musí splnit, bude-li to vůle krále Nedamira. Chápeš?“

„O co ti jde, pane Gyllenstierne?“

„Vysvětlím ti to. Doneslo se mi, že poslední dobou je stále těžší domluvit se s vámi zaklínači. Potíž je v tom, že když se některému zaklínači ukáže potvora, kterou je třeba zabít, zaklínač, místo aby popadl meč a sekal, začíná meditovat, jestli je to nezbytné, jestli to nepřekračuje hranice možnosti, jestli se to nepřičí jakémusi vašemu kodexu a jestli je dotyčná potvora doopravdy taková nebezpečná, jako by to nebylo jasné na první pohled. Zdá se mi, že se vám prostě začalo dobře dařit. Dneska už zaklínači nesmrdí grošem,

leda špinavými onucemi. Kdysi nediskutovali, ale sekali do všeho, na co si je zákazník najal. Bylo jim jedno, jestli to byl vlkodlak, drak, anebo výběřčí daní. Platilo se za dobrou ránu. Co, Geralte?“

„Chceš si mne najmout, Gyllenstierne?“ zeptal se suše Geralt. „Tedy pověz, o co ti jde. Já to uvážím. Jestli nechceš, nač ty řeči?“

„Najmout?“ frkl kancléř. „Ne, nemám zájem. Tady se jedná o draka, a to, zdá se, nebetyčně přesahuje tvoje hranice možností, zaklínači. Já sázím na Sekáče. Tebe jsem chtěl jen upozornit. Varovat. Zaklínačské blouznění, dělení netvorů na dobré a zlé, můžeme já a král Nedamir tolerovat, avšak nepřejeme si o tom cokoliv slyšet a tím méně být svědky toho, jak je chce kdokoliv uskutečňovat. Takže se nemíchej do královských zájmů. A neintrikuj s Dorregarayem.“

„Nemám ve zvyku intrikovat – a už vůbec ne s čaroději. Jak tě to napadlo?“

„Dorregaray,“ vysvětlil Gyllenstierne, „je pomatenec, jenž svými bláboly překoná i zaklínače. Nestačí mu dělení netvorů na dobré a zlé. Podle něj jsou všichni dobří.“

„Trochu to přehání.“

„Bezesporu. Nicméně hájí svoje názory se zarážející tvrdohlavostí. Vůbec bych se nedivil, kdyby se mu něco stalo. A protože se k nám připojil s podivnými přáteli...“

„Nejsem Dorregarayův přítel. Ani on můj...“

„Nepřerušuj mne! Jste navýsost podivná společnost. Zaklínač plný skrupulí jako liščí kožich blech. Čarodějník omílající druidské žvásty o rovnováze v přírodě. Pochybný rytíř Tři kavky a jeho osobní stráž ze Zerrikánie, kde se, jak známo, skládají zbožné oběti před sochou draka. Tihle všichni se znenadání připojí k výpravě. Není to podezřelé?“

„Když myslíš...“

„Tak abys věděl,“ řekl kancléř, „ty nejzamotanější problémy vyžadují, jak nám doporučuje zkušenost, zcela

jednoduchá, avšak účinná řešení. Nenuť mne, zaklínači, abych je použil.“

„Nerozumím.“

„Rozumiš, rozumíš. Děkuji za pozornost.“

Geralt se zastavil. Gyllenstiern popohнал koně, dohonil krále a pokračoval dále vedle něj.

Okolo projel Eyck z Denesle v kazajce ze světlé kůže odřené od pancíře. Vedl nákladního soumara obtíženého zbrojí, jednolitě stříbrným štítem a těžkým kopím. Geralt jej pozdravil zvednutou dlaní, leč bludný rytíř stiskl úzké rty, odvrátil hlavu a bodl koně ostruhami.

„Nemá tě v oblibě,“ poznamenal přijíždějící Dorregaray.

„Zdá se.“

„Konkurence, že? Podobný obor. Pouze Eyck je idealista, kdežto pro tebe je to povolání. Malý rozdíl, zvláště pro ty, které vraždíte.“

„Nesrovnávej mne s Eyckem, Dorregarayi. Čert ví, koho urážíš tímhle srovnáváním, jeho či mne, ale nesrovnávej nás!“

„Jak chceš. Upřímně řečeno, oba jste mi stejně odporní.“

„Děkuji.“

„Není zač,“ popleskal čaroděj po šíji svého koně, poplašeného halekáním Zigrina a jeho trpaslíků. „Podle mne, zaklínači, učiní-li někdo vraždění svým povoláním, je odporný, nízký a tupý. Náš svět je v rovnováze. Ničení, zabíjení jakýchkoliv tvorů, kteří tento svět obývají, rovnováhu narušuje. Přibližuje se tím konec, neodvratný konec světa v podobě, jaké jej známe.“

„Druidské učení,“ poznamenal Geralt. „Znám je. Vyložil mi je kdysi jeden starý mystik. Ještě v Rivii. Dva dny po našem rozhovoru ho rozsápali krysodlaci. Narušení rovnováhy při tom jsem nezaznamenal.“

„Opakuji ti,“ podíval se na něj hněvivě Dorregaray, „že svět je vyvážen. Je to přirozená rovnováha: každý druh má své přirozené nepřátele, každý je přirozeným nepřítelem

jiných druhů. To se týká i lidí. Vyhlazování přirozených nepřátel člověka, ke kterému přispíváš a jehož výsledky jsou již s dostatek zřetelné, hrozí degenerací rovněž naší rase.“

„Víš co, čaroději?!“ rozhněval se Geralt. „Zajdi někdy za matkou, jejíž dítě roztrhal bazilišek, a vysvětli jí, že má být ráda, neboť díky tomu se lidské plemeno vyhne degeneraci. Uvidíš, co se bude dít.“

„Dobrá námitka, zaklínači,“ ozvala se Yennefer, která je během jejich rozhovoru dohonila. „Dorregarayi, dávej si pozor, co říkáš.“

„Nemám ve zvyku skrývat své přesvědčení.“

Čarodějčin vraník vjel mezi jejich koně. Geralt si všiml, že na cestu nahradila Yennefer zlatou sítku na vlasy členkou ze srolovaného bílého šátku.

„Ve vlastním zájmu tenhle zvyk urychleně změň,“ poradila černokněžníkovi. „Nedamir a Sekáči tě už podezírají, že se jim chystáš překazit lov na draka. Dokud jen mluvíš, považují tě za neškodného blázna. Jestli se však o něco podobného pokusíš, zakroutí ti krkem, že ani nestačíš pípnout.“

Čaroděj se pohrdavě a prezíravě usmál.

„Krom toho,“ pokračovala Yennefer, „škodíš svými názory vážnosti našeho povolání.“

„Co nepovíš?“

„Tvoje teorie se může týkat veškerého tvorstva a havěti, Dorregarayi. Jenom ne draků. Draci jsou odvěkými a nejnebezpečnějšími nepřáteli člověka. Zde nejde o nějakou degeneraci lidského plemene, nýbrž o jeho zachování. Z toho důvodu je nezbytné zničit všechny nepřátele dostatečně silné, aby mohli lidstvo ohrozit.“

„Draci nejsou vrozenými nepřáteli lidí,“ namítl Geralt. Čarodějka po něm šlehla očima a krutě se zasmála.

„V této otázce,“ řekla mrazivě, „přenechej rozhodnutí nám, lidem. Zaklínač má zabíjet, ne se rozmyšlet.“

„Jako poslušný golem bez vlastní vůle.“

„To přirovnání jsi použil ty, ne já,“ opáčila. „Nicméně musím uznat, že je celkem výstižné.“

„Yennefer,“ řekl Dorregaray káravě. „Na ženu tvého věku a vzdělání žvaníš nehorázné nesmysly. Pověz mi, proč právě draky považuješ za nejúhlavnější nepřátele člověka? Proč ne jiná, stonásobně nebezpečnější stvoření, která mají na svědomí stokrát více lidských životů? Proč ne třebaš hirriky, vidlofony, mantichory, amfisbainy nebo gryfy? Nebo vlky... Proč ne vlky?“

„Vysvětlím ti to. Boj člověka o životní prostor a místo, které mu v přírodě náleží, může být vyhrán a převaha člověka nad ostatními druhy a rasami zajištěna pouze tehdy, přestane-li kočovat, vláčet se za živobytím z místa na místo, poháněn ročními obdobími a přírodními zákonitostmi. Jinak lidská populace nikdy nedosáhne patřičného rozvoje, neboť vývoj lidského jedince je příliš dlouhý, dítě je příliš dlouho bezmocné. Jedině v bezpečí, za hradbami města nebo tvrze bude žena schopna rodit rok co rok, přivést na svět dostatečné množství dětí a postarat se o ně, dokud se neosamostatní. Plodnost, Dorregarayi, to je rozvoj, to je podmínka přetrvání a nadvlády. A zde se střetáváme s draky. Pouze drak, žádný jiný netvor, je schopen ohrozit opevněné město anebo hrad. Kdybychom nehubili draky, lidé by se neshromažďovali, nýbrž by kvůli bezpečí žili odděleně. V hustě zastavěném lidském sídlišti je dračí oheň strašlivá pohroma, pohltní stovky obětí, hubí a ničí. Proto musí být draci vyhlazeni do posledního, Dorregarayi.“

Černokněžník si ji změřil s posměškem na rtech.

„Víš, Yennefer, nechtěl bych se dožít doby, kdy se skuteční tvoje myšlenky o panování člověka nad světem a kdy ty a tobě podobní zaujmete v přírodě místo, které vám, jak se domníváš, náleží. Naštěstí k tomu nikdy nedojde. Dříve se pozabijíte navzájem, otrávíte se a pochcípáte na mor a tyfus, protože nikoliv draci, ale špína a vši ohrožují ta vaše skvělá města, v nichž sice ženy rodí každý rok, leč stěží jeden

novorozenec z desíti přežívá prvních deset dní. Ovšem, Yennefer, plodnost a zase plodnost. Pusť se, má milá, radši taky do rození dětí. To je přece přirozené poslání ženy, ne? Alespoň nebudeš mít čas na vymýšlení takových hloupostí. Buďte zdraví.“

Dorregaray pobídl koně, předhlonil je a zařadil se někam do středu kolony. Když Geralt pohlédl na bílou, vzteky zrůzněnou tvář ženy po svém boku, málem by čaroděje politoval. Velmi dobře věděl, oč tu šlo. Jako většina čarodějek ani Yennefer nemohla mít děti. Jenže jako málokterá z nich se s tím nikdy nesmířila a jakákoliv narážka týkající se její neplodnosti ji doháněla k zuřivosti. Dorregaray o tom bezpochyby věděl. Pravděpodobně však nevěděl, jak dokáže být Yennefer mstivá.

„Čekají ho nepřijemnosti,“ zasyčela, „na to může vzít jed. Ty si taky dávej pozor. Nic si nenamlouvej. Jestliže se něco semele a ty se nebudeš chovat rozumně, nebudu brát ohled ani na tebe.“

„Bez obav,“ usmál se. „Nám, to značí zaklínačům a golemům bez vlastní vůle, ani nezbyvá nic jiného než se chovat rozumně. Jsou zde přece jednoznačně a pevně vymezené hranice možností, které nesmíme překročit.“

„Vida, vida,“ ušklíbla se stále ještě bledá Yennefer. „Zaklínač se nám urazil jako panenka, které je vytýkán nedostatek ctnosti. Jednou jsi ale zaklínač a nic na tom nezměníš. Tvoje povolání...“

„Přestaň už o tom zaklínačském povolání, Yen, začíná mi to lézt krkem.“

„Takovým tónem na mne nemluv, radím ti! Kam ti co leze, mne ani za mák nezajímá. Ani to, ani žádné jiné omezené zaklínačské reflexy.“

„Abys některé z těch reflexů nepoznala na vlastní kůži, jestli mě nepřestaneš krmit svými pohádkami o vznešeném poslání a boji o dobro lidstva. A o dracích, coby úhlavních nepřátelích lidského rodu. Vím o tom dost.“

„Ano?“ přimhouřila oči čarodějka. „O čempak víš, zaklínači?“

„Například o tom,“ řekl Geralt, nedbaje na silné, varovné chvění medailonu na své šíji, „že kdyby draci neměli své poklady, ani prašivý pes by po nich neštěkl, a už vůbec ne čarodějové. Zvláštní, při každém lovu na draka se někde poblíž motá nějaký mág, vesměs s velice úzkými vztahy s klenotnickou gildou. Například ty. A přestože by měl být trh zanedlouho po drakově skolení doslova zavalen drahokamy, celkem se jich moc neobjeví – to znamená, že ani jejich cena neklesne. Proto mě laskavě neunavuj řečmi o poslání a zápase o přežití lidské rasy. Znáš mě příliš dobře a příliš dlouho.“

„Příliš dlouho,“ opakovala zlověstně sevřenými rty. „Skutečně. Ale nemysli si, že dobře, ty pse. Jaká jsem to byla pitomá husa... Ach, aby tě lepra sežrala! Nechci tě mít na očích!“

Jezdkyně vykřikla, vraník se vzepjal a odcválal dopředu. Zaklínač zadržel svoji klisnu a čekal, až ho mine další vůz. Na něm jedoucí trpaslíci hlučeli, nadávali a pískali na kostěné flétny. Mezi nimi, rozvalený na pytlích s ovsem, ležel Marigold a brnkal na loutnu.

„He!“ ukázal Yarpen Zigrin z kozlíku na odjíždějící Yennefer. „Co je to hen za čertisko na tej cestě? Vypadá to na černú kobylu. Ba jó, je to kobyla.“

„To se ví,“ připojil se trubadúr. Posunul si svůj klobouček do týla a zasmál se. „Kobyla! A na koni, místo aby byla pod ním. Viděl to už někdo?“

Yarpenovým „ogarům“ se smíchy natrásaly dlouhé brady. Yennefer předstírala, že nic neslyší.

Geralt zastavil a nechal projet hlídku Nedamirových jízdních lučištníků. Kousek za nimi jel Borch následován oběma Zerrickánci, trojice tvořila zadní voj průvodu. Geralt na ně počkal a pokračoval v cestě s nimi. Jeli mlčky.

„Zaklínači,“ obrátil se na něj po chvíli Tři kavky. „Chci ti položit jednu otázku.“

„Ptej se.“

„Proč se nevrátíš?“

Zaklínač váhal s odpovědí:

„Opravdu to chceš vědět?“

„Chci,“ potvrdil Tři kavky.

„Jedu s nimi, poněvadž jsem golem bez vlastní vůle. Jsem věchet slámy hnaný větrem po cestě. Porad' mi, kam bych měl jet. A proč? Zde se alespoň sešli takoví, se kterými se mohu bavit. Takoví, kteří hned neukončí hovor, jen co se přiblížím. Takoví, kteří mi řeknou do očí, co si o mně myslí, místo aby po mně odněkud zpoza plotu házeli kamením. Jedu s nimi ze stejného důvodu jako s tebou do té plavecké hospody. Neznám místo, kam bych měl jet, neznám cíl, který se nalézá na konci mé cesty.“

Tři kavky si odkašlal:

„Ten cíl je stejný na konci všech cest. Každý k němu nakonec dospěje. Dokonce i ty, třebaže se domníváš, jak hodně se lišíš od ostatních.“

„Teď ti položím otázku já.“

„Ptej se.“

„Ty znáš cíl na konci svojí cesty?“

„Znám.“

„Jsi šťastný člověk.“

„To není záležitost štěstí, Geralte. Záleží na tom, čemu věříš a co pokládáš za své poslání. Kdo by to měl vědět lépe než... než zaklínač.“

„Tohle dneska poslouchám celý den. Stále nějaká poslání,“ povzdechl si Geralt. „Nedamirovým posláním je ovládnout Malleore. Posláním Eycka z Denesle je bránit lidi před draky. Dorregarayovi se dostalo poslání přesně opačného. Yennefer, důsledkem jistých změn, k nimž došlo v jejím těle, nemůže plnit svoje biologické poslání, a proto je jako posedlá zlým duchem. U řasa, jenom ty Sekáče a trpaslíky neřídí žádné poslání, chtějí prostě jen urvat, co se dá. Možná proto mě to k nim táhne.“

„Ne k nim tě to táhne, Geralte z Rivie. Nejsem hluchý ani slepý. Nebyla to jejich jména, jež tě tam na mostě přiměla vytáhnout měsíc. Ale zdá se mi...“

„Zbytečně se ti zdá,“ řekl zaklínač bez hněvu.

„Omlouvám se.“

„Zbytečně se omlouváš.“

Zadrželi koně, aby nenarazili na caingorské lučištníky. Kolona se nečekaně zastavila.

„Co se stalo?“ postavil se Geralt ve třmenech. „Proč stojíme?“

„Nevím,“ otočil se Borch. Vea s nezvykle napjatou tváří vyhrkla rychle pár nesrozumitelných slov.

„Zajedu dopředu,“ navrhl zaklínač. „Zjistím, co se děje.“

„Zůstaň.“

„Proč?“

Tři kavky mlčky hleděl do země.

„Proč?“ opakoval Geralt.

„Jed,“ řekl Borch. „Snad to tak bude lepší.“

„Co má být lepší?“

„Jed!“

Most nad propastí vypadal spolehlivě. Byl zbudován ze silných borových klád a uprostřed podepřen čtyřhranným kamenným pilířem, o jehož patu se s hukotem tříštil proud řeky.

„Hola, Bidlo!“ houkl Boholt, popojížděje k mostu. „Na co čekáš?“

„Copak já vím, co ten most udrží?“

„Musíme jet tudy?“ tázal se Gyllenstiern. „Není nebezpečné jet s vozy přes takový most? Hej, ševče! Proč nás vlečeš tudy? Obchodní stezka přece vede dále na západ.“

Chrabrý holopolský travič přistoupil blíže a smekl čapku. Jeho vzhled vzbuzoval veselí: aby si dodal bojovného vzezření, přivázal si povříslm na halenu starobylý kyrys, snad ještě z dob krále Klacka.

„Tohle je kratší cesta, Veličenstvo,“ odpověděl nikoliv

kancléři, nýbrž rovnou králi, v jehož obličejí se nepřetržitě zračila vsutku královská nuda.

„Jakže?“ zajímal se ustaraně Gyllenstiern. Nedamir ševce nepočil ani pohledem.

„Támhle ty hory,“ ukázal Kozojed na tři rozeklané štíty, tyčící se nad okolními vrchy, „to jsou Chiava a Poštołka a Svišťový zub. Stezka vede ke zřícenině starý tvrze a pak po severní straně Chiavy až k pramenům řeky. Když přejdeme most, zkrátíme si cestu a na planinu mezi horama se dostaneme průsmykem. Jestli tam nenajdeme žádný stoppy po drakovi, mohli bysme jít východním směrem a prozkoumat horský rokliny. Ještě dál na východ začínají poloniny a odtamtud je už přímá cesta do Caingornu, na tvoje državy, nejmilostivější pane.“

„Kde ses, Kozojede, naučil tak znát hory?“ zeptal se Boholt. „U kopyta?“

„Ne, pane, zamlada jsem ovce pásal.“

„A ten most vydrží?“ zvedl se Boholt na kozlíku a podíval se dolů na zpěněnou řeku. „Ten sráz má dobře čtyřicet sáhů.“

„Vydrží, pane.“

„Odkud se vůbec vzal most v takové divočině?“

„Ten most,“ vysvětloval Kozojed, „před mnoha lety postavili trollové. Kdo tadyma jel, musel jim mastně zaplatit. Lidi přestali jezdit a trollové přišli na hunt. Ale most zůstal.“

„Máme naložené vozy,“ řekl s nedůvěrou kancléř. „Vezeme výzbroj a zásoby. Můžeme někde v horách uvíznout. Nebude lepší jet přece jen kupeckou stezkou?“

„Je to ale delší cesta,“ pokrčil rameny švec. „A král pravil, že na toho draka spěchá. A přes most to k němu bude mít blíž.“

„No tak jedem, Kozojede,“ rozhodl Boholt. „Pochoduj napřed, ty a tvoje vojsko. U nás je obyčej, že v čele jdou ti nejstatečnější.“

„Ne víc, než po jednom voze,“ upozorňoval kancléř.

„Dobrá,“ práskl Boholt do koní a vůz zaduněl na mostních trámech. „Za námi! Bidlo, dávej pozor, ať jdou kola rovně!“

Geralt zadržel koně. Před ním se tísnili Nedamirovi lučištníci v purpurovovozlatých kazajkách. Klisna odfrkla.

Země se zachvěla. Hory se zatřásly. Zubatý okraj skalní stěny, rýsující se proti obloze, se náhle zhroutil a stěna sama jako by promluvila hluchým duněním.

„Pozor!“ křičel Boholt už z druhé strany mostu. „Pozor!“

První kameny, zatím nevelké, zarachotily na povrchu cesty. Před Geraltovými očima se začala hroživou rychlostí otevírat puklina ve skále. Vzápětí se urval kus skalní římsy a s ohlušujícím rachotem se zřítil do propasti.

„Koně!!!“ zaječel Gyllenstiern. „Na druhou stranu, pane!“

Nedamir s obličejem vtisknutým do koňské hřívky se hnál přes most, jemu v patách kancléř a několik lučištníků. Za nimi se řítily po praskajících trámech královský vůz s gryfem na vlající korouhvi.

„Lavina! Z cesty!“ řval zezadu Yarpen Zigrin. Jeho spřežení, šleháno opratěmi, si bezohledně prorazilo cestu mezi lučištníky a předhonoilo druhý Nedamirův vůz.

„Z cesty, zaklínači! Uхни!“

Kolem vozu trpaslíků projel tryskem Eyck z Denesle, v sedle vzpřímený a pevný. Nebýt smrtelně sinalé tváře a rtů stisknutých v křečovitě grimase, zdálo by se, že bludný rytíř si kamení padajícího na cestu nevšímá. Vzadu mezi lučištníky někdo hlasitě sténal, ržáli splašení koně.

Zaklínač trhl uzdou, jeho kůň se vzepjal, těsně před ním se roztříštil padající balvan. Trpaslický povoz přehrčel přes kamení, avšak před mostem najel na větší úlomek, nadskočil a se zapraščením se převrátil na bok, na zlomenou osu. Upadlé kolo se odrazilo od zábradlí a spadlo dolů do peřejí. Ostrými úlomky skály poraněná kobylna se splašila. Geralt

chtěl seskočit, ale zachytil přezkou boty o třmen a spadl na zem. Klisna zařehkala a rozběhla se vpřed, rovnou na praskající most. Za ní utíkali s řevem a kletbami trpaslíci.

„Rychleji, Geralte!“ zavolal s nimi prchající Marigold, ohlížeje se dozadu.

„Naskoč, zaklínači!“ vyzval ho Dorregaray, přestože jen s námahou ovládal vzpouzejícího se koně.

Vzadu za nimi zahalilo cestu mračno prachu. Řítící se balvany tam rozbíjely caingorské povozy. Geralt se zachytil řemene čarodějovy sedlové brašny. Uslyšel výkřik.

Yennefer spadla zároveň s koněm, odkutálela se stranou od zběsile bijících kopyt a zůstala ležet, chráníc si hlavu sepjatýma rukama. Zaklínač se pustil a uhýbaje letícímu kamení a přeskakuje otevírající se pukliny, rozběhl se k ní. Uchopil ji za rameno a začloulal s ní. Yennefer se zvedla na kolena. Oči měla široce otevřené, k uchu jí stékala stružka krve z rozbitého obočí.

„Vstávej, Yen!“

„Geralte! Pozor!“

Ohromný plochý skalní blok se s hřmotem a skřípotem sesouval po srázu. Řítil se přímo na ně. Geralt padl a kryl tělem čarodějku. V té chvíli blok vybuchl, roztránil se na miliony úlomků, jenž na ně spadly, bodající jako hejno vos.

„Pospěšte!“ křičel Dorregaray na vzpínajícím se hřebci. Mával kouzelnou hůlkou kolem sebe, rozbíjeje na prach další padající balvany. „Na druhou stranu, zaklínači!“

Yennefer zvedla ruce s ohnutými prsty a nesrozumitelně vykřikla. Všechny kameny, které se dotkly průzračné modré kopule, jež se znenadání objevila nad jejich hlavami, mizely jako kapky vody dopadající na rozpálenou plotnu.

„Na most, Geralte!“ vykřikla čarodějka. „Drž se mě!“

Rozběhli se za Dorregarayem a ještě několika lučištníky. Most se houpal a praštěl, pohazující jimi od jednoho zábradlí ke druhému.

„Rychleji!!!“

Konstrukce se náhle s pronikavým třeskem zhroutila; půlka, kterou už přeběhli, se i s poškozeným vozem utrhla, spadla dolů a za hlučného praskotu a šíleného říčení koní se roztránila o skalní útesy. Polovina, na níž se nacházeli, vydržela, ale Geralt si uvědomil, že najednou běží nahoru, do stále prudšího stoupání. Yennefer těžce dýchala.

„Padni, Yen! Drž se!“

Zbytek mostu zavrzal a klesl jako propadliště. Vrhli se na zem, zatínající prsty do puklin ve dřevě. Yennefer se nemohla udržet. Pištíc jako malá holka, sjížděla dolů. Geralt se chytil jednou rukou, vytáhl dýku a vrazil její čepel do skuliny mezi fošnami. Oběma rukama sevřel její rukojeť. Padající Yennefer se chytila řemene pochvy na jeho zádech a trhla jím, až mu zaprašťelo v kloubech. Most opět zaskřípal a sklonil se ještě více, téměř svisele.

„Yen...“ zasípal zaklínač. „Udělej něco... Nějaké kouzlo, hrome!“

„Jak?“ slyšel její zoufalý a současně vzteklý šepot. „Přece visím!“

„Puť se jednou rukou!“

„Nemůžu...“

„Hej!“ volal shora Marigold. „Držíte se? Haló!“

Geralt se neunavoval s odpovědí.

„Podejte sem lano!“ rozčiloval se někde nad nimi trubač. „Hněte sebou, do prdele!“

Vedle Marigolda se ukázali Sekáči, trpaslíci a Gyllenstiern. Geralt zaslechl Boholtova tichá slova:

„Počkej, zpěváku. Ona hned spadne. Potom zaklínače vytáhneme.“

Yennefer, svíjející se na GERALTOVÝCH zádech, zasyčela jako zmije. Pás, na němž visela, se mu bolestivě zařízl do prsou.

„Yen, můžeš najít oporu? Nohama? Můžeš něco udělat nohama?“

„Jo,“ vzlykla, „Kopat.“

Geralt mrkl dolů na řeku. Zahlédl pár klád, které ješ-

tě voda ženoucí se mezi skalisky neodnesla, mršinu koně a mrtvolu muže v barvách Caingornu. V průzračné smaragdové tůni pod skalami rozeznal vřetenovitá těla velkých pstruhů, lenivě se pohybujících proti proudu.

„Držíš se, Yen?“

„Zatím... ano...“

„Vytáhni se. Musíš najít oporu...“

„Ne... nemůžu...“

„Dejte mi lano!“ křičel Marigold. „Copak vám všem přeskočilo? Spadnou oba.“

„Možná že to bude lepší,“ soudil neviditelný Gyllenstiern.

Most zaskřípal a poznenáhlu začal ujíždět dolů. Geralt necítil prsty, sevřené na jílci dýky.

„Yen...“

„Buď tiše... A nevrť se...“

„Yen?“

„Neříkej mi tak...“

„Vydržíš?“

„Ne,“ řekla odevzdaně. Už nebojovala, jen mu visela na zádech mrtvou, bezvládnou tíží.

„Yen?“

„Drž hubu!“

„Yen, odpusť mi.“

„Ne. Nikdy!“

Něco klouzalo dolů. Rychle. Jako dlouhý, tenký had. Bílým přísvitem svítící lano, plazící se a svíjející jako živé, nahmatalo pohyblivým koncem Geraltův krk, sklouzlo mu pod paže a uvázalo se do volné smyčky. Čarodějka nahlas zalapala po dechu. Čekal, že vzlykne. Mýlil se.

„Pozor!“ varoval je shora Marigold. „Vytáhneme vás! Mordochu! Kennete! Zaberte! Nahoru!“

Škubnutí a po něm bolestivý, dusivý stisk napínajícího se lana. Yennefer zhluboka vydechla. Jeli nahoru. Rychle, drhnouce těly o drsné dřevo.

Nahoře Yennefer vstala první.

VII.

„Z celé kolony,“ hlásil Gyllenstiern, „jsme zachránili jedno spřežení, králi, nepočítaje povoz Sekáčů. Z oddílu přežilo sedm mužů. Na druhé straně propasti už není žádná cesta, jen příkrá stěna a sráz, kam až skalní hrana dovolí dohlédnout. Kdoví, jestli se zachránil někdo z těch, kteří byli vzadu, když spadla lavina.“

Nedamir neodpověděl. Eyck z Denesle stanul zpřímá před králem, upíraje na něj horečnatě se lesknoucí oči.

„Pronásleduje nás hněv bohů,“ zvolal a vztáhl ruce k nebi. „Zhřešili jsme, králi Nedamire. Měla to být svatá výprava – výprava proti zlu. Ano, každý drak jest vtěleným zlem. Já, setkám-li se se zlem, lhotejně je nemím, já je rozdrťm patou... Zničím. Tak kážou bohové a Svatá kniha.“

„Co to blábolí?“ svažtil čelo Boholt.

„Nevím,“ odvětil Geralt, dávaje do pořádku ohlávku své kobylky. „Nerozuměl jsem ani slovu.“

„Tíše,“ napomenul je Marigold. „Snažím se zapamatovat, co se dá. Můžu to využít, když to převedu do rýmů.“

„Svatá kniha nám zvěstuje,“ kázal zaníceně Eyck, „že z hlubiny vystoupí drak, ohavný plaz mající sedm hlav a deset rohů! A na jeho hřbetě pak pojedou žena v purpuru a šarlatu a zlatý pohár bude třítat v dlani a na čele jejím skvět se bude nesmazatelné znamení všelikého a veškerého smilstva!“

„Tu znám!“ zaradoval se Marigold. „To nemůže být žádná jiná než Cilie, žena radního Sommerhaldera.“

„Utiš se, básníku,“ napomenul jej Gyllenstiern. „A ty, rytíři z Denesle, buď té lásky a mluv srozumitelněji.“

„Proti zlu, králi,“ pokračoval Eyck, „je nutno vytáhnout s čistým srdcem a svědomím, s hlavou vztyčenou! A koho zde vidíme? Skřety – pohany zrozené v temnotách a temným mocnostem se klanějící! Čarodějníky – rouhače

osobující si božská práva a privileje! Zaklínače – proměněnce, prašivého a nepřirozeného vyvrhele. Divíš se, že nás postihl trest? Králi Nedamire, dosáhli jsme hranice možností! Nezkoušejme, kam až sahá shovívavost bohů. Zapřísahám tě, králi, očisti naše řady od špíny a kalu.“

„Ani slovo o mně,“ postěžoval si Marigold. „Básníky nepočítá. A to jsem se tak snažil.“

Geralt se usmál na Yarpenu Zigrina. Trpaslík sice bezděčně hladil sekeru zasunutou za opaskem, avšak cenil zuby a očividně se náramně bavit. Yennefer se obrátila zády k nim, dávajíc okatě najevo, že až k pasu roztržená sukně ji zajímá více než Eyckovo kázání.

„Poněkud jsi to přehnal, rytíři,“ ozval se ostře Dorregaray. „Byť nepochybně ze šlechtných pohnutek. Seznamovat nás s tím, co si myslíš o čarodějích, trpaslících či zaklínačích, považuji za zcela nepotřebné. Všichni jsme si již samozřejmě zvykli na podobné názory, nicméně to z tvé strany není ani slušné, ani rytířské, pane Eycku. A pro mne navíc i nepochopitelné, když jsi právě ty, a nikdo jiný, použil zakletou elfskou šňůru, abys zachránil životy zaklínače a čarodějky. Z tvých slov by člověk málem usuzoval, že se radši budeš modlit, aby spadli.“

„Aby ho mor...“ zašeptal Geralt Marigoldovi. „To on nám hodil lano? Eyck? Ne Dorregaray?“

„Čaroděj ne,“ odvětil minstrel. „Skutečně Eyck.“

Geralt nedůvěřivě zakroutil hlavou. Yennefer tiše zaklela a otočila se.

„Rytíři Eycku,“ oslovila svého zachránce s úsměvem, který mohl kdokoli, ovšem s výjimkou Geralta, považovat za milý a přívětivý. „Jak je to možné? Jsem přece špína a ty zrovna mne zachraňuješ před jistou smrtí.“

„Jsi především dáma, paní Yennefer,“ uklonil se upjatě rytíř. „A tvá sličná a čistá líc mi dovoluje věřit, že se jednoho dne zřekneš prokletého bludu čarodějnictví.“

Boholt vyprskl.

„Děkuji ti, rytíři,“ řekla chladně Yennefer. „Rovněž zde zaklínač Geralt ti děkuje. Poděkuj, Geralte.“

„To mě dříve trefí šlak,“ zahučel zaklínač s odzbrojující upřímností. „Za co? Jsem přece prašivý vyvrhel a moje hrubě nesličná líc nedává nijakou naději na případnou nápravu. Šlechtný rytíř Eyck mě z propasti vytáhl nechtě, vlastně jen proto, že jsem se držel půvabné dámy jako klíště. Kdybych tam visel sám, ani prstem by nehnul. Nemýlím se, rytíři?“

„Mýlíš se, pane Geralte,“ pravil bludný rytíř trpělivě. „Nikommu, kdo jest v potřebě, neodepřu pomoc. Dokonce ani někomu takovému, jako je zaklínač.“

„Tak vidíš. Poděkuj,“ zopakovala přísně čarodějka. „A omluv se. Jinak dokážeš, že přinejmenším ve tvém případě měl pan Eyck naprostou pravdu. Nedokážeš žít s lidmi. Jsi jiný. Tvoje účast na této výpravě je veliký omyl. Její důvod postrádá smysl. Rozumnější bude odejít. Copak jsi to ještě nepoznal? Pochop to už konečně!“

„O jakém důvodu ses to zmínila?“ zajímal se Gyllenstiern.

Čarodějka na něj pohlédla, leč neodpověděla. Marigold s Yarpenem Zigrinem na sebe významně zamrkali – tak, aby si toho čarodějka všimla.

Zaklínač pohlédl Yennefer do očí. Byly studené jako led.

„Omlouvám se a děkuji, rytíři z Denesle,“ sklonil hlavu. „Děkuji všem zde přítomným. Děkuji vám za ochotu, za brzkou záchranu. Slyšel jsem zezdola, jak jste se jeden přes druhého hrnuli na pomoc. Všechny vás prosím o odpuštění. Ovšem s výjimkou paní Yennefer, které děkuji, aniž bych ji o cokoli prosil. Vyvrhel dobrovolně opouští společnost, vyvrhel vás už má totiž dost. Sbohem. Buď zdrav, Marigolde.“

„No tak, Geralte,“ zahlaholil Boholt. „Co ti to přeletělo přes nos. Nedělej z komára velblouda. Vykašli se...“

„Lidiii!!!“

Od východu z údolí pádil Kozojed a několik Holopolitanů, s nimiž byl na zvědách.

„Co je? Co tak ječí?“ zvedl hlavu Modroch.

„Lidi... Milostivý pane...“ lapal po dechu švec.

„Vymáčkni se, člověče,“ ponoukl ho Gyllenstiern s palci zaklesnutými za zlatý pás.

„Drak! Tam! Drak!“

„Kde?“

„Za průsmykem... V dolině... Pane, on je...“

„Na koně!“ zavelel Gyllenstiern, nenechávaje ho dokončit.

„Mordochu, na vůz!“ zahřměl Boholt. „Bidlo, koně!“

„Ideme, ogaři!“ zahulákal Yarpén Zigrin. „Hrrr na tu potvoru, fenapes!“

„Hej, počkejte!“ Marigold si hodil loutnu přes rameno.

„Geralte, svez mě.“

„Naskoč si.“

Průsmyk ústil do suťoviska. Směrem dolů balvanů ubývalo a svah klesal do travnatého kotle obklopeného vápencovými stěnami, v nichž se černaly otvory četných jeskyní. Tři úzké soutěsky, koryta dávno vyschlých bystrin, tvořily kromě průsmyku, z něhož přišli, jediné cesty do kotliny a ven.

Boholt, který jako první projel suťoviskem, zadržel koně a stanul ve třmenech, aby viděl přes skalní bariéru, navršenou před vstupem do kotle.

„Och, mor...“ vydechl. „To není možné.“

„Co je? Co se děje?“ volal přijíždějící Dorregaray.

Yennefer seskočila z vozu Sekáčů, opřela se o skalní blok, vyhlédla přes něj, couvla a protřela si oči.

„Co se děje, Boholte?“ křičel Marigold, vyhlízející přes Geraltovo rameno. „Co tam vidíš?“

„Ten drak... je zlatý.“

Ne dále než sto kroků od průsmyku, odkud sestoupili, ve směru k severní úžlabině seděl na mírném svahu ON.

Dlouhou štíhlou šji ohnutou do oblouku, hlavu skloněnou na klenutý hrudník, napjaté přední nohy ovínuté stočeným ohonem. Byla v něm, v jeho pozici a způsobu

jakým seděl, určitá překvapivá elegance. Něco téměř kočičího, co jako by chtělo popřít jeho očividně plazí původ. Nepopíratelně plazí, neboť byl pokryt šupinami – zřetelně se rýsujícími na jeho těle a bijícími do očí jasným leskem ryzího zlata.

Protože on byl zlatý, zlatý od drápů zarytých do země až po konec dlouhého ocasu mírně se pohybujícího v trávě porůstající návrší. Upřel na ně velké zlaté oči, rozepjal široká, blanitá, zlatá křídla a znehybněl.

„Zlatý drak,“ zašeptal Dorregaray. „Nemožné... Živoucí legenda.“

„Nejsou, mrcha, žádní zlatí draci,“ odplivl si Mordoch. „Vím to natuty.“

„Tak co to sedí tamhle v dolině?“ zeptal se věčně Marigold.

„To je nějaký švindl.“

„Přelud.“

„To není přelud,“ ozvala se Yennefer.

„To je zlatý drak,“ řekl Gyllenstiern. „Opravdový živý zlatý drak.“

„Zlatí draci jsou jenom v pohádkách.“

„Přestaňte,“ okřikl je Boholt. „K čemu ty řeči. Každý hlupák vidí, že ten drak je zlatý. To je cirátů – zlatý, modrý, kropenatý nebo károvaný. Není moc velký, budeme s ním hotovi raz dva. Bidlo, Mordochu, vyložit vůz, přichystat náradí. Jaký je v tom rozdíl, zlatý – nezlatý?“

„Rozdíl to je, Boholte,“ namítl Hrombidlo. „A pořádej. To nejni ten drak, co ho hledáme. Ten přiotrávenej u Holopolí sedí ve svý díře na klenotech. Těnhle tady sedí akorát na prdeli. Na kýho šlaka je nám třeba?“

„Je zlatý, Kennete,“ zavrčel Yarpen Zigirin. „Viděls už někdy něco takého? Co máš v tej lebeni; nedošlo ti, že jeho koža má větší cenu než leccjaký poklad.“

„A to bez poklesu cen na trhu s drahokamy,“ dodala Yennefer se zlomyslným úsměškem určeným zaklínači. „Zigirin má pravdu. Úmluva platí. Je co dělit.“